

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Αὐγούστου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 34

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 257)

Δὲν ἔπρεπε τώρα νὰ ληφθοῦν τὰ ἀναγκαῖα ἀμυντικὰ μέτρα, καὶ νὰ ἀναβιβάσθωσιν τὰ ὅπλα εἰς τὸ κατὰστροφμα, καὶ νὰ πληρωθοῦν τὰ λιθοβόλα, καὶ νὰ πλωθοῦν τὰ προστατευτικὰ δίκτυα; . . Ἐν τούτοις, καὶ πρὸ τῆς ἐτοιμασίας τῶν τῆς ἀμύνης, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐνόμισεν ὅτι ἄνευ μεγάλου κινδύνου, ἡδύνατο νὰ πλησιάσῃ ἀκόμη περισσότερον τὴν ξηράν.

Ὅποια μεταβολὴ εἶχεν ἄρα γε συμβῆ; . . Ἐκεῖ ὅπου, κατὰ τὸν Ἀρθροῦρον Πύμ, ὑπῆρχον νῆσοι πολλαὶ καὶ μεγάλαι, δὲν ἐβλέπαμεν τώρα εἰμὴ νησίδας μικρὰς καὶ ὀλίγας — ἐξ μόλις τὸν ἀριθμόν, — τὸ ὕψος τῶν ὀρείων, ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, δὲν ὑπερέβαινε τὰς ὀκτὼ ἢ δέκα ὀργυίας. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ μιγάς ἀφῆκε τὴν σκοπίν, ὠλισθήσῃ κατὰ μῆκος τοῦ ἰστού, καὶ ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

— Λοιπόν, Δίρκ Πέτερς, τὸν ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, εἶδες τὸ Ἀρχιπέλαγος;

— Τὸ Ἀρχιπέλαγος; ἐπανάλαβεν ὁ μιγάς, κινῶν τὴν κεφαλὴν. Χμ! καὶ τί Ἀρχιπέλαγος εἶνε αὐτό; . . Πέντε-ἕξ βράχοι μονάχῃ, καὶ οὔτε ἓνα νησί! . .

Τῶντι, οὐδὲν ἀπέμενε πλέον ἐν τοῦ Ἀρχιπελάγους, ἢ τοῦλάχιστον ἐκ τοῦ δυτικοῦ αὐτοῦ μέρους. Αἱ χαμηλαὶ καὶ ἀσημαντοὶ ἐκεῖναι κορυφαί, αἱ ὁποῖαι ἐπρόβαλλον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, οὔτε νῆσοι ἦσαν, οὔτε ἀρχιπέλαγος ἐσημαίνον, ἀλλὰ μάλλον ἐν ἄθροισμα σκοπέλων. Μολοντούτο, ἂν τὸ Ἀρχιπέ-

λαγος εἶχε μεγάλην ἔκτασιν, πιθανὸν ὁ σεισμὸς νὰ μὴ κατέστρεψε, εἰμὴ μόνον τὰς πρὸς δυσμὰς νήσους. Καὶ περὶ τούτου ἐσχοπέυαμεν νὰ βεβαιωθῶμεν, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐπεσκεπτόμεθα μίαν ἐκάστην τῶν νησίδων ἐκείνων, διὰ νὰ ἐξακριβώσωμεν εἰς ποῖαν ἐποχὴν εἶχε συμβῆ ὁ μέγας σεισμὸς.

Ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει ἡ γολέττα μας, ἐφαίνοντο εὐκρινέστερα τὰ λείψανα τοῦ Ἀρχιπελάγους. Ἡ ἐπιφάνεια τῶν μεγαλύτερων νησιδίων δὲν ὑπερέβαινε τὰ ἑκατὸν ἢ ἑκατὸν εἴκοσι τετραγωνικὰ μέτρα, ἐνῷ ἡ τῶν μικροτέρων ἦτο μόλις

τριῶν ἢ τεσσάρων τετραγωνικῶν μέτρων.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Ἀλβανὸς δὲν ἡδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ ἄνευ κινδύνου, ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκοπέλων τούτων. Θὰ περιέπλεε μόνον τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἔκειτο τὸ Ἀρχιπέλαγος, διὰ νὰ γνωρίσῃ ἂν μέρος αὐτοῦ ἡ ὀλόκληρον εἶχε καταποντισθῇ. Ὅπωςδὴποτε, θὰ ἦτο ἀναγκαῖον νὰ ποδιδασθῶμεν διὰ λέμβου εἰς τινὰ σημεῖα, διὰ νὰ συλλέξωμεν τὰ τυχὸν ὑπάρχοντα τεκμήρια.

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς ἀπόστασιν χιλίων ὀργυιῶν περίπου ἀπὸ τῆς μεγαλητέρας τῶν νησίδων, ὁ πλοίαρχος Λὰν

Γκὺ ἠθέλησε νὰ μετρήσῃ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, τὸ εὔρε δὲ εἶχον ὀργυιῶν. Ὁ πυθμὴν ἐκεῖνος θὰ ἦτο πιθανῶς τὸ ἑδαφος νήσου καταποντισθείσης, τὸ κέντρον τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἀκόμη, πέντε ἢ ἕξ ὀργυίας ὑψηλότερον τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἐπλησιάσαμεν ἀκόμη ὀλίγον καὶ ἠγκυροβολήσαμεν. Ἡ θάλασσα ἐκυμάτιζεν ἐλαφρῶς καὶ ἡ ἀτμοσφαιρική κατάσταση ἐξηκολούθει ἀναλλοίωτος. Ἀμέσως μία λέμβος κατεβιάσθη ἐκ τοῦ Ἀλβανοῦ καὶ ἐπέβησαν αὐτῆς ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, ὁ ναυκλῆρος, ὁ Δίρκ Πέτερς, ὁ Μαρτίνος Χόλτ, δύο ναῦται, καὶ ἐγώ.

Ἐν τέταρτον μιλλίῳ μᾶς ἐχώριζεν ἐκ τῆς μεγαλητέρας τῶν νησίδων, τὸ ὁποῖον διηύσαμεν ταχέως, διὰ μέσου στενῶν διόδων. Οἱ χαμηλοὶ ἐκεῖνοι βράχοι, οἱ αἰωνίως πλησσομένοι ὑπὸ τοῦ κύματος, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶχον διατηρήσῃ κανὲν τεκμήριον, ἱκανὸν νὰ μας διαφωτίσῃ περὶ τῆς χρονολογίας τοῦ σεισμοῦ. Ἄλλως τε τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦτο, οὐδεμίαν εἰχομεν ἀμφιβολίαν.

Καὶ ἡ λέμβος μας ἐπροχώρει διὰ μέσου τῶν ὑφάλων καὶ τῶν σκοπέλων. Ὅρθιος εἰς τὴν πρύ-

Ὅρθιος εἰς τὴν πρύμνην ὁ Δίρκ Πέτερς, μετὰ τὸν οἶακα μεταξὺ τῶν ποδῶν. . . (Σελ. 266, στήλ. α')

μνην ὁ Δῖρκ Πέτερς, με τὸν οἶακα με-
ταξὺ τῶν ποδῶν, ἐπρόσεχε νὰ τοὺς ἀ-
ποφύγῃ.

Ἡ θάλασσα, διαφανὴς καὶ ἡρεμὸς, ἀ-
πεκάλυπτεν εἰς τὸ βάθος τῆς ὀχι πυθ-
μένα ἄμμου ἐπαρμένον διὰ κογχυλίων,
ἀλλὰ σωρὸς ὑπομέλανας, κεκαλυμμέ-
νους διὰ φυτείας γνήνης, διὰ φυτῶν δη-
λαδῇ μὴ ἀνηκόντων εἰς τὴν θαλάσσιαν
χλωρίδα, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ ἀνὴρ-
χοντο μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσ-
σης. Τοῦτο ἦτο μία ἀπόδειξις, ὅτι τὸ
ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφύοντο, εἶχεν
ὑποστῇ ἐσχάτως τὴν καθίζησιν.

Ἀμα ἐφθάσαμεν εἰς τὴν νησίδα, εἰς
τῶν ναυτῶν ἀπέλυσε τὴν μικρὰν ἄγκυ-
ραν, ἡ ὁποία ἐσκάλασε εἰς μίαν σχι-
σμάδα βράχου, καὶ οὕτως ἡδυνήθημεν
νὰ ποδοβασθῶμεν εὐκόλως.

Εἰς τὸ μέρος λοιπὸν τοῦτο ἔκειτο ἄλ-
λοτε μία τῶν μεγαλόνησων τοῦ Ἀρχι-
πελάγους, ἡ ὁποία σήμερον εἶχε κατν-
τήση ἐν μικρὸν καὶ ἀκανόνιστον ὠσειδές,
μὲ περίμετρον ἑκατὸν πεντήκοντα περί-
που ὀργυίων, καὶ μὲ ὕψος εἰκοσιπέντε ἢ
τριάκοντα ποδῶν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς
θαλάσσης!

«Ἡ θάλασσα φθάνει ποτὲ εἰς τὸσον
ὕψος; ἠρώτησα τὸν πλοίαρχον Λαν Γκνύ.

— Ποτέ, μοὶ ἀπεκρίθη, καὶ διὰ τοῦτο
ἐλπίζω νὰ ναυακλύσωμεν εἰς τὸ κέντρον
τῆς νησίδος αὐτῆς τίποτε λείψανα οἰ-
κιῶν ἢ σκηνῶν, ἂν ὑπῆρξαν, ἂν ποτε ἐ-
κατοικήθη.

— Τὸ καλλίτερον εἶνε, εἶπεν ὁ ναύ-
κληρος, νὰ κολλουθῶμεν τὸν Δῖρκ Πέ-
τερς, ποῦ ἤρχισε κατὰ τὴν συνήθειάν
του, νὰ προπορεύεται. Αὐτὸς ὁ διαβο-
λάνθρωπος βλέπει πάντα ὅ,τι δὲν ἡμπο-
ροῦμε νὰ ἰδοῦμε μεῖς!

Μετ' ὀλίγον εὐρισχόμεθα ὅλοι ἐπὶ τοῦ
ὑψηλοτέρου μέρους τῆς νησίδος. Τὴν
προσοχὴν μας ἐκίνησαν ἐν πρώτοις ἀρ-
κετὰ λείψανα ζώων, — ὡς ἐκ τῶν κα-
τοιικίδων ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται
εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Ἀρθούρου
Πύμ, — πτηνῶν παντοειδῶν, ἀγρίων
νησῶν καὶ χοίρων, ἐπὶ τοῦ ἀπεξηραμ-
μένου δέρματος τῶν ὁποίων ὑπῆρχον
ἀκόμη ἴχνη μαύρου τριχώματος. Ἡ κα-
τάστασις εἰς τὴν ὁποίαν εὗρομεν τὰ ὀ-
στᾶ ταῦτα, ἐμαρτύρει σαφῶς ὅτι δὲν ἐ-
κείντο ἐκεῖ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, τοῦτο
δ' ἐπεβεβαίωσε τὴν ἀρχικὴν μας γνώ-
μην, ὅτι ὁ σεισμός ἦτο πρόσφατος. Ἐ-
κτὸς τούτου, ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐθαλλόν θά-
ννοι τινὲς μὲ ἀνθύλλια, τὰ ὁποῖα ἦσαν
ἀκόμη χλωρά. Ὑπῆρχον ἐπίσης καὶ δεν-
δρύλλια, ἄγρια λεπτοκαρυαί, οἱ κλώνοι
τῶν ὁποίων ἔφερον ἀκόμη λεπτοκάρυα,
ὅμοια μ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὁ Δῖρκ Πέ-
τερς καὶ ὁ σύντροφός του εἶχον εὗρη
εἰς τοὺς λόφους τοῦ Κλόν-Κλόν, καὶ διὰ
τῶν ὁποίων εἶχον τραφῇ διαρκούσης τῆς
ἐν τῇ σπηλαίῳ διαμονῆς των.

Μετὰ τὰς ἐνδείξεις ταύτας, οὐδεμία
ἐχάσκει ἀμφιβολία, ὅτι ὁ καταποντισμός
συνέβη μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Πάτ-
τερσων, πρὸ ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ μηνῶν τὸ
πολύ. Ἐπεταὶ ἐκ τούτου, ὅτι δὲν ὠφεί-
λετο εἰς τὸν σεισμόν ὁ θάνατος τῶν
ἰθαγενῶν ἐκείνων τῆς Τσάλαλ, τῶν ὀ-
ποίων εἶδομεν τὰ ὀστᾶ εἰς τὰ περίχωρα
τοῦ Κλόν-Κλόν, λευκὰ πλέον ἐκ τῆς
πολυκαίριας. Ὡς πρὸς τὸν πλοίαρχον
Οὐίλλιαμ Γκνύ καὶ τοὺς πέντε ναύτας
τῆς Ἰάνας, μᾶς ἐφαίνετο ἀναντίρ-
ρητον ὅτι εἶχον κατορθώσῃ νὰ φύγουν,
διότι οὐδενὸς ἐξ αὐτῶν εὗρομεν τὸ πτώ-
μα εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ.

Ἀλλὰ ποῦ κατ' ἐξοχὴν; — Ἀγνωστον!
Ὁ ἐξερευνητικὸς περίπλους τοῦ Ἀρ-
χιπελάγους διὰ τοῦ Ἀλβράνο, διήρκεσε
τριάκοντα ἕξ ὥρας. Εἶνε πε-
ριττὸν νὰ τον περιγράψω λεπτομερῶς,
διότι ἐφ' ὅλων τῶν νησίδων τὰ αὐτὰ
τεκμήρια εὗρομεν — λείψανα ζώων καὶ
φυτᾶ, — καὶ ἐξ ὅλων τὰ αὐτὰ συμπερά-
σματα συνηγάγομεν. Ἡ τελεία ἐξα-
φάνισις τῶν ἀγρίων ἰθαγενῶν, συνεπεῖρα
τῶν σεισμῶν, ὧν θέατρον ὑπῆρξεν ὅλον
τὸ Ἀρχιπέλαγος, ἦτο πλέον ἢ βεβαία.
Ἐπομένως ὁ Ἀλβράνος οὐδεμίαν
ἐπίθεσιν εἶχε νὰ φοβηθῇ.

Τέλος τὴν 29 Δεκεμβρίου, περὶ τὴν
ἑκτὴν τῆς πρωῒας, ὑπὸ ἑλαφρὸν βορειο-
νατολικὸν ἄνεμον, ἐξεκινήσαμεν, στρέ-
ψαντες αὐτὴν τὴν φορὰν τὴν πρώαν μας
ἀκριβῶς πρὸς νότον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΠΟ ΤΗΣ 29 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ
9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Τὴν πρωῒαν ἐκείνην ἀνέγνωσα καὶ
πάλιν ἐπισταμένως τὸ εἰκαστὸν πέμπτου
κεφάλαιον τοῦ βιβλίου τοῦ Ἐδγαν Πόε.
Ἐκεῖ ὁ Ἀρθούρος Πύμ διηγείται ὅτι,
ὅταν οἱ ἰθαγενεῖς ἠθέλησαν νὰ τοὺς κα-
ταδιώξουν, αὐτὸς, ὁ Δῖρκ Πέτερς καὶ ὁ
Νύ-Νύ, εὐρίσκοντο ἤδη πέντε ἢ ἕξ μίλ-
λια μακρὰν τῆς ἀκτῆς, ἐπὶ τοῦ τσαλα-
λικοῦ πλοιαρίου.

Ἐκ τοῦ κεφαλαίου τούτου ἀντιγράφω
τὴν ἐξῆς ἐνδιαφέρουσαν περικοπήν:

«Ἐρχόμενοι ἐκ βορρᾶ, ἐπὶ τῆς Ἰά-
νας, ἕως νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν νῆσον
Τσάλαλ, ἀφήσαμεν διαδοχικῶς ὀπισθέν
μας τὰ δυσωτότερα, τὰ πλέον παγω-
μένα μέρη τῆς κατεψυγμένης ζώνης.
Τοῦτο, μολονότι ἀντίκειται εἰς τὰ κοι-
νῶς περὶ τοῦ Νοτίου Παγωμένου Ὁκε-
ανοῦ γνωστὰ, οὐχ' ἦτο ὅμως ἦτο γε-
νότος, τὸ ὁποῖον ἡ περὶ δέν μας ἐπέ-
τρεπεν ἤδη νάρνηθῶμεν. Διὰ τοῦτο, τὸ
νὰ ἐπιχειρήσωμεν ἐπιστροφήν πρὸς
βορρᾶν, τώρα πρὸ πάντων, ποῦ ὁ χει-
μὼν ἐπλησίαζε, θὰ ἦτο ἀφροσύνη. Μία
μόνη ὁδὸς μᾶς ἔμενεν ἀκόμη ἀνοικτή.
Καὶ ἀπεφασίσσαμεν εὐθαρσῶς νὰ διευθυ-

θῶμεν πρὸς νότον, ὅπου ἡλπίζαμεν νὰ
ναυακλύσωμεν ἄλλας νήσους, καὶ ὅπου
ἦτο πιθανὸν νὰ εὕρωμεν κλίμα ἡπιώ-
τερον. . .»

Οὕτως εἶχε σκεφθῇ ὁ Ἀρθούρος Πύμ,
οὕτως ἔπρεπε νὰ σκεφθῶμεν καὶ ἡμεῖς,
κατὰ μείζονα λόγον. Τὴν 29 Φεβρουα-
ρίου — τὸ ἔτος 1828 ἦτο δισεπτακ-
τον — ἐφυγάδες εὐρέθησαν «ἐπὶ τοῦ ἀπεραν-
τοῦ καὶ ἐρήμου ὠκεανοῦ» πέραν τοῦ ὀγδοη-
κοστοῦ τετάρτου παραλλήλου, ἐνῷ ἡμεῖς
μόλις εἴχομεν τώρα 29 Δεκεμβρίου. Ἐ-
πομένως ὁ Ἀλβράνος ἐπροπο-
ρεύετο κατὰ δύο μῆνας τοῦ πλοιαρίου,
τὸ ὁποῖον ἐφυγεν ἐκ τῆς νήσου Τσάλαλ,
ἀπειλούμενον ἤδη ἀπὸ τὴν προσέγγισιν
τοῦ μακροῦ πολιτικοῦ χειμῶνος. Ἐκτὸς
τούτου ἡ γολέττα μας, ἡ στερεὰ καὶ
καλῶς ἐφωδιασμένη, ἐνέπνεε πολὺ με-
γαλητέραν ἐμπιστοσύνην ἀπὸ τὸ μονό-
ξυλον τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, μήκους πεν-
τήκοντα ποδῶν, καὶ πλάτους τεσσάρων
μέχρις ἕξι, μὴ φέρον ἐμὴν τρεῖς χει-
λῶνας, πρὸς διατροφήν τριῶν ἀνθρώ-
πων.

Εἶχα λοιπὸν δίκαιον νὰ ἐλπίζω, ὅτι
θὰ ἐστέρητο ὑπὸ ἐπιτυχίας καὶ τὸ δεύ-
τερον τοῦτο μέρος τῆς ἐκστρατείας
μας.

Τὴν αὐτὴν πρωῒαν, καὶ αἱ τελευταῖαι
νησίδες τοῦ Ἀρχιπελάγους, ἐξηφανίσθη-
σαν εἰς τὸν ὀρίζοντα. Οὐτε ἐν τελευτῇ
πάγου δὲν ἐφαίνετο καθ' ὅλην τὴν ἑκ-
τασίαν τῆς θαλάσσης — καὶ ἦτο φυσικόν,
ἀφ' οὗ ἡ θερμὸκρασία τοῦ ὕδατος δὲν
ἦτο ποτὲ χαμηλότερα τῶν 43°. Ρωμύ-
ου, — τὸ δὲ ρεῦμα, ἄρκετα ἰσχυρόν,
ἐξηκολούθει νὰ διευθύνεται σταθερῶς ἀπὸ
βορρᾶ πρὸς νότον.

Σμῆν πτηνῶν ἀναριθμητὰ διέσχιζον
τὸν ἀέρα, ἀλκυόνες, πελεκάνες, κλυδω-
νομάντιες. Ὅφειλιν ὅμως νὰ παρατηρή-
σω ὅτι οἱ τελευταῖοι οὗτοι δὲν εἶχον τὰς
γιγαντιαίας ἐκείνας διαστάσεις, τὰς ὀ-
ποίας σημειώνει ὁ Ἀρθούρος Πύμ, καὶ
κανεῖς ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπρόφερε τὸ αἰώ-
νιον ἐκεῖνο τ ἐ κ ε λ ἰ - λ ἰ, — τὸ ὀ-
ποῖον φαίνεται ὅτι ἦτο ἡ συνηθεστερά λε-
ξις τῆς τσαλαλικῆς γλώσσης.

Οὐδὲν ἀξιωματικὸν συνέβη τὰς δύο
ἀκολουθίας ἡμέρας. Ἰγνος γῆς δὲν ἐ-
φάνη, οὔτε πλησίον οὔτε μακρὰν. Οἱ
ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἔκαμαν πλου-
σιωτάτην ἀλιεσίαν εἰς τὰ ὕδατα ἐκεῖνα,
ὅπου ἠφθόνησαν οἱ σκάροι, οἱ γάδοι, αἱ
θίνοι, οἱ γόγγροι, καὶ ἄλλα εἶδη ἰχθύων.
Ἡ μαγειρικὴ ἱκανότης τοῦ Ἐνδικόττου
— ἔχοντας πάντοτε ὡς σύμβουλον τὸν
Ὀρλίγκερλῆν, — ἐποίησεν εὐαρέστως
τὰ γεύματα ἀξιωματικῶν καὶ ναυτῶν,
καὶ εἰς τὴν συνεργασίαν τῶν δύο φί-
λων ἀφείλετο ἀμέριστος ἡ εὐγνωμοσύνη
μας.

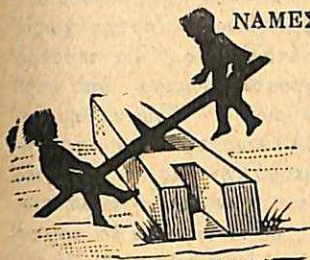
[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

NAMESSA εἰς τὰ τόσα
θέατρα, τὰ ὀ-
ποῖα λειτουργ-
γοῦν τώρα εἰς
τὰς Ἀθήνας,
ὑπάρχει καὶ
ἐν Ἰπποδρό-
μιον, ἔξω,
παρὰ τὰς
Στήλας. Εἰς τὸ Ἰπποδρόμιον αὐτὸ πα-
ριστάνεται ἀπὸ τινος μετὰ μεγάλης ἐπι-
τυχίας καὶ μία παντομίμα, ἡ Τσεν-
τρίλλον, κατὰ τὸ πρόγραμμα,
ἡ μὲ ἄλλους λόγους ἡ γνωστὴ σας
Στακτοπούτα (Cendrillon) τὸ
ἔμμορφον καὶ παγκόσμιον παραμῦθον, τὸ
ὁποῖον τοσάνκις βεβαία ἠκούσατε ἀπὸ τὴν
μάμμην σας. Τὸ ἐλκυστικώτερον εἶνε,
ὅτι εἰς τὴν παντομίμαν αὐτὴν λαμβά-
νουν μέρος ὅλῳ καὶ παιδάκια, ἀπὸ δώ-
δεκα ἐτῶν, μέχρι... τριῶν καὶ ἐπειδὴ ὁ
θίασος δὲν εἶχε τόσα πολλά, ὅσα ἐχρε-
άζοντο διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτὴν πα-
ράστασιν, συναγκάσθη νὰ στρατολογήσῃ
ἀπὸ τὰς θυγατέρας τῶν Ἀθηνῶν διάφορα
παιδάκια, τὰ ὁποῖα, ἀντὶ εἰκοσαλέπτου
ἀμοιβῆς καθ' ἑσπέραν, δέχονται νὰ παί-
ξουν, δηλαδὴ νὰ φοροῦν κομψὰς ἐν-
δυμασίας χοροῦ, νὰ παρουσιάζωνται εἰς
τὴν αἴθουσαν τῆς τελετῆς καὶ . . . νὰ
τρώγουν τὰ κουφέτα, τὰ ὁποῖα τρατά-
ρει τὸ Βασιλόπουλον. Ἀλλ' αὐτὸ μοῦ
φαίνεται ὅτι θὰ το ἔκαμναν, καὶ χωρὶς
τὸ εἰκοσαλέπτον. . .

Ἐπῆγα κ' ἐγὼ προχθὲς διὰ νὰ πο-
λαύσω τὸ σπάνιον αὐτὸ θέαμα. Εἰς τὴν
ἀρχὴν, μὲ διεσκέδασεν ἡ παρέλασις τῶν
διαφόρων «καλλιτεχνῶν καὶ καλλιτε-
χνίδων» τοῦ θιάσου, ἱππευτῶν, ἀκροβα-
τῶν, ἰσορροπιστῶν, κωμικῶν κτλ. οἱ ὀ-
ποῖοι μὲ τὰ διάφορα γυμνάσματά των
καὶ τὰ παιγνίδια, μοῦ ὑπενθύμισαν ζωη-
ρῶς τὸν παλαιὸν καὶ ἀλησμόνητον φίλον
μας Καίσαρα Κασκαμπέλ, τὸν Μακρο-
λέλεκαν, τὴν Ναπολέαιναν, τὸν Γιάν-
νην καὶ τὸν Ἀλέκον. . . Ἀλήθεια, μοῦ
φαίνεται, ὅτι ὅσοι ἀνέγνωσαν ποτὲ τὸ
φαιδρότατον αὐτὸ μυθιστόρημα τοῦ Βέρν,
εἶνε ἀδύνατον νὰ παρευρεθοῦν εἰς παρά-
στασιν Ἰπποδρομίου, χωρὶς νὰ νομίσουν
ὅτι βλέπουν ζωντανούς ἐμπρὸς των τοὺς
ἡρώας του. Ἐκ πρώτης ὀψεως τοῦλά-
χιστον διότι λέγουσιν, ὅτι εἰς τὸ πραγ-
ματικὸν εἶνε δύσκολον νὰ συναντήσῃ τις
μεταξὺ τῶν ἀκροβατικῶν θιάσων, ἀν-
θρώπους ἔχοντας τὰ αἰσθήματα τῆς οἰ-
κογενείας Κασκαμπέλ. . . Ἀς εἶνε!

Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς παν-
τομίας. Εἰς τὴν πρώτην πρᾶξιν αἱ κα-
καὶ ἀδελφαὶ τῆς Στακτοπούτας στολίζον-
ται πρὸ τοῦ καθρέπτου, ἐνῷ ἐκείνη, ὡς
ὑπηρέτρια, πλένει εἰς τὸ μαγειρεῖον. Τὸ
Βασιλόπουλον στέλλει τοὺς ἀνθρώπους
εἰς τὸν καὶ προσκαλεῖ τὰς δύο ἀδελφὰς εἰς
τὸν χορόν καὶ ἐνῷ αὐταὶ φεύγουν, ἡ
Στακτοπούτα μένει μόνη καὶ κλαίει. . .
Ἀλλ' ἐρχεται ἡ Μάγισσα, τὴν μετα-
μορφώνει εἰς βασιλοπούλαν καὶ μὲ τὸ
ὠραιότερον ἀμαξάκι τοῦ κόσμου, τὴν
στέλλει εἰς τὸ παλάτι. Εἰς τὴν δευτέ-
ραν πρᾶξιν, ὁ κίρκος μεταβάλλεται εἰς
μεγαλοπρεπῆ αἴθουσαν χοροῦ. Καὶ ἀφ'
οὗ τὴν στολίσουν καὶ τὴν ἐτοιμάσουν εἰς
τὴν ἐντέλειαν οἱ μικροὶ ὑπηρέται, εἰσέρ-
χεται τὸ Βασιλόπουλον μὲ τὸν γελωτο-
ποιόν του, — τί χαριτωμένος ὁ μικρούλης
ἐκεῖνος γελωτοποιός! — τὴν ἐπιθεωρεῖ,
μένει εὐχαριστημένον, καὶ κάθηται εἰς
τὸν θρόνον. Καὶ ἀρχίζει ἡ παρέλασις
τῶν μικροσκοπικῶν προσκεκλημένων,
τοὺς ὁποίους ὀδηγεῖ ὁ γελωτοποιός. Τὰ
παιδάκια μὲ τὰς ποικίλας ἐνδυμασίας
καὶ τοὺς ποικίλους τρόπους, ἐνδύονται
κατὰ ζεύγη, χαιρετοῦν τὸ Βασιλόπουλον
καὶ λαμβάνουν θέσεις δεξιᾶ καὶ ἀριστε-
ρᾶ. Ἀ, τί κωμικὰ ποῦ χαιρετοῦν τὰ
μικρὰ μικρὰ παιδάκια, μὲ ὅλην τὴν σο-
βαρότητα, ὡς νὰ εὐρίσκοντο ἐμπρὸς εἰς
ἀληθινὸν Βασιλόπουλον! Ἐνα μικρὸν
μάλιστα, σχεδὸν βρέφος, τὸ ὁποῖον ὑπο-
κλίνεται καὶ ἐπειτα πίπτει κάτω, τί
γέλια ποῦ ἀπέσπασε καὶ τί χειροκρο-
τήματα. . .

Ἐπειτα εἰσέρχονται οἱ ἀντιπρόσωποι
τῶν ξένων Κρατῶν. Πρῶτος ὁ Ἀγγλος,
μικρὸς μικρὸς καὶ κορδωμένος, μὲ κόκ-
κινες φαβορίτες καὶ μὲ μαῦρες μπότες.
Προχωρεῖ, ἐνῷ ἡ μουσικὴ παίζει τὸν
ἀγγλικὸν ὕμνον, χαιρετᾷ μεγαλοπρεπέ-
στατα, καὶ κάθηται. Μεταξὺ τῶν ἄλλων
ἀντιπροσώπων, κινεῖ τὴν προσοχὴν καὶ
τὰ χειροκροτήματα, ἕνας μικρὸς Γαρι-
βάλδης μὲ δύο ἐρυθροχίτωνας ἀκολου-
θοῦς, καὶ ἕνας μικρὸς Σμολένσκης μὲ
ἕνα μικροσκοπικὸν εὐζωνάκι. Τότε ἡ μου-
σικὴ παίζει τὸ ἐλληνικὸν καὶ ὁ ἐνθου-
σιασμός τῶν θεατῶν φθάνει εἰς τὸ ἔπα-
κρον. Τί παράδοξον! Ἡ χορδὴ τοῦ
πατριωτισμοῦ εἶνε τὸσον εὐαίσθητος, ὥ-
στε καὶ παιδιὰ ἀκόμη, παίζοντα, εἰμπο-
ροῦν νὰ τὴν ἰξίσουν. Τὸ πιστεύετε ὅτι
τὴν στήνουν ἐκείνην ἡσθάνθησαν μίαν συγ-
κίνησιν; Καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὅλοι τὴν
ἡσθάνθησαν ὁμοίως.

Ἵστερα μοιράζονται τὰ κουφέτα — ἔ-
πρεπε νὰ ἐβλέπατε τὸ μικρὸν ἐκεῖνο,
πῶς ἀκολουθοῦσε τὸν ὑπηρέτην μὲ τὸν
δίσκον! — ὕστερα ἀρχίζει ὁ χορός, καὶ
μετ' ὀλίγον τελειώνει, ἀφ' οὗ ἡ Στακτο-
πούτα χάσῃ τὸ παπούτσι τῆς καὶ ἐξα-
φανισθῇ — ὅπως ξεύρετε ἀπὸ τὸ παρα-
μῦθον.

Εἰς τὴν τρίτην πρᾶξιν, ἐπιστρέφουμεν
εἰς τὸ σπῆτι τῶν ἀδελφῶν. Ἡ Στακτο-
πούτα ἔχει ἀναλάβῃ τὴν πρώτην τῆς
ὀψιν καὶ πλένει εἰς τὸ μαγειρεῖον. Μετ'
ὀλίγον ἐπιστρέφουν καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς
καὶ πηγαίνου κατευθεῖαν εἰς τὸν κα-
θρέπτην. Ἐν τῇ μεταξὺ οἱ βασιλικοὶ
ὑπηρέται γυρίζουν τὴν πόλιν μὲ τὸ πα-
πούτσι, τὸ ὁποῖον εἶχεν εὐρεθῇ πεσμένον
εἰς τὸν χορόν, διὰ νὰ ἰδοῦν εἰς ποίας
πόδι πηγαίνει. Ἐρχονται καὶ εἰς τὸ
σπῆτι τῆς Στακτοπούτας. Τὸ δοκιμά-
ζουν αἱ ἀδελφαὶ τῆς, τίποτε! Τὸ δοκι-
μάζει ἐκείνη, καὶ τῆς ἐρχεται. Φθάνει τὸ
Βασιλόπουλον, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἐν-
νοεῖ νὰ νυμφεθῇ τὴν ἄσχημην καὶ μουν-
τζουρωμένην ἐκείνην κόρην. Ἀλλὰ φθά-
νει πάλιν ἡ Μάγισσα, τὴν ἐγγίζει μὲ τὸ
ραβδί τῆς, τῆς δίδει τὴν πρώτην τῆς
μορφὴν καὶ . . . ἡ παντομίμα τελειώνει
μὲ τοὺς γάμους τοῦ Βασιλόπουλου καὶ
μὲ μίαν λαμπρὰν παρέλασιν ὅλων τῶν
παιδιῶν, εἰς φορεῖα, εἰς ἀμάξια καὶ πεζῇ,
ἐνῷ ὁ μικρὸς ἀντιπρόσωπος τῆς Μεγά-
λης Βρετανίας, ἰδιότροπος πάντοτε, ἀ-
κολουθεῖ ἐπάνω εἰς ἕνα μουλάρει. . . Καὶ
τὸ θέαμα φωτίζειν ποικιλόχρωμα βεγ-
γαλικά καὶ οἱ θεαταὶ χειροκροτοῦν καὶ
φεύγουν κατευχαριστημένοι.

Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι περισσότερον
εὐχαριστημένοι ἀπὸ ὅλους φεύγουν τὰ
παιδάκια, ποῦ ἔλαβαν μέρος εἰς τὴν παν-
τομίαν.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΟΙΜΑΣΑΙ, ΑΓΓΕΛΑΚΙ ΜΟΥ ΞΑΝΘΟ

Κοιμάσαι, ἀγγελάκι μου Ξανθό,
Κ' ἐγὼ 'ς τὸ μαξιλάρι σου γερμένη.
Τὸ φῶς καὶ τὸν παράδεισον ποδοῦ,
Ποῦ σὺν ξυπνήσῃς πάλι μὲ προσμένει.

Τ' εἶνε τοῦ κόσμου ὅλ' οἱ θησαυροὶ
Μπροστὰ 'ς ἕνα γλυκὸ χαμόγελό σου;
Τί πράγμα πῶς γλυκὸ νᾶναι μπορεῖ
Παρά ἕνα φιλάκι 'ς τὸ λαιμό σου;

Τί εἶνε τὸ χρυσάφι ὅλο τῆς γῆς
Μπροστὰ 'ς τὰ δόχρυσά σου τὰ μαλλιάκια;
Τ' εἶνε τὰ πρώτα ρόδα τῆς αὐγῆς
Μπροστὰ 'ς τὰ κόκκινά σου μαγουλάκια;

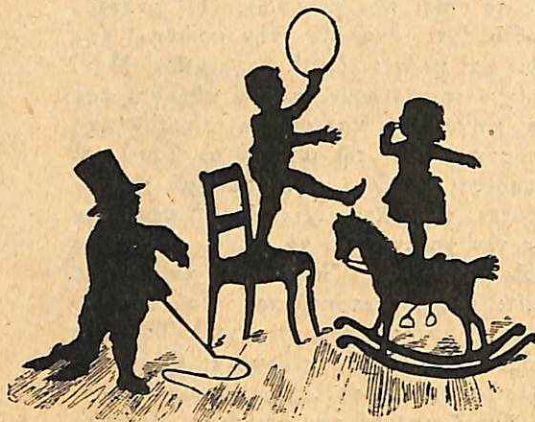
Τ' εἶνε τὸ μέλι τάχα τοῦ βουνοῦ
Μπροστὰ 'ς τὸ μέλι ποῦ χεῖς 'ς τὰ χεῖλάκια;
Τ' εἶνε τὸ χρῶμα τάχα τοῦ οὐρανοῦ
Μπροστὰ 'ς τὰ γαλανὰ σου τὰ ματάκια;

Τ' εἶνε τὸ τραγουδάκι τῶν πουλιῶν
Μπροστὰ 'ς τὴν κρυσαλλένια τῇ φωνῇ σου;
Καὶ τ' εἶνε μυρωδιὰς τριανταφυλλίων
Μπροστὰ 'ς τὴν μυρωμένην ἀναπνοή σου;

Ποίᾳς ἄλλας μάνας τὸ μικρὸ πουλί
Ἐχει τὴν ἀγγελόπλαστη μορφὴν σου;
Μὰ καὶ ποῖά ἔχει ἀγάπη πῶς πολλή
Ἀπ' ὅση σοῦ χει, φῶς μου, ἡ 'δική σου;

N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΤΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

— Προσέξατε καλά, δεσποινίς 'Ιουλίτ! 'Αν δὲν περάσετε μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ στεφάνι, θά σας βάλω πρόστιμον χίλια φράγκα, θά σας διώξω ἀπὸ τὸν θίασον, καὶ θά σας ἐξορίσω ἀπὸ τὰς 'Αθήνας!

ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

[Ἰαπωνικὸν Διήγημα]

— Κορίτσια ;
— Μάλιστα, αὐθέντα μου.
— Καὶ πόσα εἶνε ;
— Τέσσερα, αὐθέντα μου. Δυὸ πολὺ πολὺ μικρά, καὶ ἄλλα δυὸ μεγαλύτερα, ποὺ τα κρατοῦν 'στὴ ράχη τους.
— Τέσσερα ! Αὐρίον θά γίνουν ἐξ, μεθαύριον δέκα, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔπρεπε νὰ λάβῃ αὐστηρότερα μέτρα ἐναντίον τῆς ἐπαίτιας, ἡ ὁποία μᾶς ἐπλημμύρισε 'σὰν τὴν ἀκρίδα... Δὲν εἶνε κατὰστασις αὕτη !
Καὶ ὁ αὐθέντης Φιγ-Μοῦ-Λη, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ὑπηρέτην του, ἐξηκολούθησε :
— Δόσε τους λίγο ρίζι, διὰ νὰ χορτάσουν τὴν πεινάν των' δόσε τους τὸ παλῆρό μου τὸ φόρεμα—ἐκεῖνο τὸ γαλάζιο, ξεύρεις,—νὰ το κάμουν εἰς τέσσερα καὶ νὰ κρύβουν τὴ γύμνια των.
— Δὲν θά τα δεχθῶν, αὐθέντα μου ! Δὲν θέλουν ἐλεημοσύνην· ζητοῦν ἐργασίαν.

— Πήγαινε νὰ τα ἐρωτήσης τί ἡλικίαν ἔχουν.
Εἰς τὴν μεγάλην Ὑεδδὼ καὶ εἰς ὅλα τὰ περίχωρα, ὁ γηραιὸς Φιγ-Μοῦ-Λη ἦτο πασίγνωστος διὰ τὰ πλούτη του καὶ διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν του. Τὸ μέγαρόν του δὲν ἦτο μόνον τὸ μεγαλύτερον καὶ τὸ κομψότερον τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ τὸ φιλοξενώτερον ὅλης τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐδέχετο πτωχοὺς καὶ πλουσίους. Αἱ ἐορταί, τὰς ὁποίας ἔδιδε συχνά, ἐφημιζοντο διὰ τὴν λαμπρότητά των καὶ τὴν πρωτοτυπίαν των, τὰ δὲ φιλανθρωπικὰ ἄστυα, τὰ ὅποια εἶχεν ἰδρύσῃ δι'

ἐξόδων του, εἶχον καταστήσῃ τὸν ὄνομά του ἐνδοξον καὶ εὐλογητόν.

Ὁ Φιγ-Μοῦ-Λη ἔσπαζε τώρα τὸ κεφάλι του νὰ εὕρῃ καμμίαν ἐργασίαν διὰ τὰ τέσσερα πτωχὰ κοριτσάκια, ἢ τοῦλάχιστον διὰ τὰ δύο μεγαλύτερα... Ἀλλὰ τί νὰ τα κάμῃ ; Εἰς τὸ μέγαρόν του, περισσότεροι ἦσαν οἱ ὑπηρεταὶ ἀπὸ τὰ δίδανια. Εἰς τοὺς ἀγροὺς του, ὅπου ἐκαλλιεργεῖτο ἡ ὄρυζα, οἱ ἐργάται ἐπερίσσευαν. Εἰς τοὺς κήπους του, κάθε δένδρον σχεδὸν εἶχε καὶ τὸν κηπουρόν του... Τί νὰ τα κάμῃ ;

Ἐν τῷ μεταξύ ἐπέστρεψεν ὁ ὑπηρέτης Τσάγγ-Τσόγγ καὶ ἔφερε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν :

— Τὸ μεγαλύτερο κορίτσι εἶδεν ἕως τώρα δώδεκα φορὲς νὰ ξαναθαίνουν ἡ πεταλούδες...

(Μὲ αὐτὸ ἤθελε νὰ εἴπῃ ὅτι ἦτο δώδεκα ἐτῶν. Εἰς τὴν Ἰαπωνικὴν γλῶσσαν, ὅπως δὲ καὶ εἰς κάθε ἄλλην, εἶνε συχναὶ αὗται αἱ ποιητικαὶ ἐκφράσεις.)

— Πεταλούδες !... Πεταλούδες !... ἀνέκραξεν ὁ Φιγ-Μοῦ-Λη, διακόπτων ἀποτόμως τὸν ὑπηρέτην... Πεταλούδες εἶπες ;... Ἄ, νὰ μιὰ ἰδέα !... Ναί, μοῦ ἤλθε μιὰ ἰδέα, ἐξηκολούθησεν, ὁμιλῶν μᾶλλον πρὸς ἑαυτόν. Ἐδῶ εἰς τὴν Ὑεδδὼ μ' ἔχουν διὰ βασιλέα τοῦ συρμού. Ὅ,τι κάμνω ἐγὼ, ἀμέσως θά το κάμουν ὅλοι... Εὐχαριστῶ πολὺ τοὺς καλοὺς μου συμπολίτας διὰ τὴν τιμὴν ποὺ μοι κάμνουν. Καὶ διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσω καλλίτερα, θά ἐπινοήσω... δηλαδή ἐπενόησα μίαν μὲθαν, ποὺ θάφῃ ἐποχὴν. Ἡ πεταλούδες ! νὰ ἡ μόδα !... Μάλιστα, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ἡ πεταλούδες θά εἶνε τῆς μόδας... Τίποτε δὲν θά γίνεταί, χωρὶς πεταλούδες !...

Καὶ ὅταν κατὰ διαταγὴν του, ὁ Τσάγγ-Τσόγγ ἔφερεν ἐνώπιόν του τὰ τέσσερα κοριτσάκια—τὰ δύο εἰς τὴν ράχην τῶν ἄλλων δύο,—ὁ Φιγ-Μοῦ-Λη τοῖς εἶπε :

— Θὰ δώσω μίαν ἐορτὴν εἰς τοὺς κήπους μου, καὶ θέλω νὰπολῶσαι χιλιάδες χιλιάδων πεταλούδες... Πηγαίνετε νὰ μοι πιάσετε πεταλούδες. Θὰ τὰς φέρετε ἐδῶ, καὶ θὰ σὰς τὰς πληρώσουν ἀμέσως. Σὰς θέλω !

Ἡ ἐαρινὴ ἐορτὴ τοῦ Φιγ-Μοῦ-Λη ἐθεωρήθη ὡς ἡ ὥραιότερα τοῦ ἔτους ἐκεῖνον. Οἱ προσκεκλημένοι του ἔμειναν ἐκθαμβοὶ καὶ καταγοητευμένοι ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν πεταλούδων, τὰς ὁποίας οἱ ὑπηρεταὶ κάθε τὸσον ἀπέλυον κατὰ ἑκατοντάδας, μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους, εἰς ἕν νεῦμα τοῦ κυρίου των. Κίτρινα, κόκκινα, πράσινα, ἰόχροα, λευκά, τὰ χαριτωμένα ἐντομα ἐγέμισαν ὅλον τὸν κήπον. Πότε ἀνέβαιναν ὑψηλὰ πρὸς τὸν κυανοὺν οὐρανὸν καὶ πότε κατέβαιναν πρὸς τὰς ἀνθισμένας πρασινάδας, μὲ τὴν κανονικότητα, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι τὰ ὠδήγει

χεῖρ ταχυδακτυλουργοῦ. Καὶ τὰ σύννεφα ἐκεῖνα τὰ ἐλαφρά, τὰ ζωντανὰ καὶ πολύχρωμα, ἀπετέλεσαν θέαμα σπάνιον καὶ ἀλυσμόνητον.

Ἡ ἰδέα τοῦ Φιγ-Μοῦ-Λη ἦτο πραγματικῶς μεγαλοφυΐας, θαυμασίας. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο κανεὶς ἀπὸ τοὺς πλουσίους τῆς Ὑεδδῶς δὲν ἔδωκεν ἐορτὴν χωρὶς νὰ ἔχῃ καὶ πεταλούδες. Τὰ τέσσερα ὄρφανὰ, τὰ προστατευόμενα ὑπὸ τοῦ Φιγ-Μοῦ-Λη, εὕρισκον οὕτω κοθημερινῶς ἐργασίαν. Ἀλλὰς τε εἶχον ἀποκτήσῃ δεξιότητα μεγάλην εἰς τὸ κυνήγιον τῶν περωτῶν ἐντόμων, καὶ ἡ φήμη των διεδόθη τὸσον, ὥστε εἰς ὅλα τὰ ἀρχοντικά μέγαλα αὐτὰ ἀποκλειστικῶς ἐπρομήθευον τὰς πεταλούδας τῶν ἐορτῶν.

Ἀλλ' ἐνῷ, χάρις εἰς τὸν ὥρατον τοῦτον συρμόν, ἐσχηματίζετο ἡδὴ καὶ ἡδύξανεν ἡ περιουσία τῶν ὀρφανῶν, ἡ τοῦ προστάτου των, ἕνεκα τῶν μεγάλων του γενναιοδωριῶν, ἤρχισε νὰ ὀλιγοστεύῃ... Μίαν ἡμέραν ὁ Φιγ-Μοῦ-Λη εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πωλήσῃ τὸ μέγαρόν του καὶ τοὺς κήπους του. Ἀργότερα ἐπώλησε τὰ κτήματά του ἔπειτα ἀπέβαλε καὶ τοὺς τελευταίους ὑπηρετάς, καὶ ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας ἐπλανήθη ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, καταλύων τὴν νύκτα εἰς τὰ μικρότερα ξενοδοχεῖα... Ὁ τροχὸς τῆς τύχης ἐγύρισε δι' αὐτὸν ἀνάποδα κανεὶς δὲν τὸν ἐσυλλογίζετο πλέον, κανεὶς δὲν ἐνεθυμεῖτο τὸν καλὸν ἄρχοντα, οὐτε ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἔχεν εὐεργετήσῃ. Εἰς μάτην ἐζήτησε θέσιν δημοσίου γραφέως... Κατήντησεν ἐπιτέλους ἐπαίτης.

Ἐνα βράδυ, ἐνῷ ἐγύριζεν εἰς τοὺς δρόμους, ἔμαθεν ὅτι ἐκεῖ πλησίον ὑπῆρχε μιὰ οἰκία, τῆς ὁποίας ἡ θύρα οὐδέποτε ἐκλείετο πρὸς τῆς δυστυχίας... Ἐτυρε τοὺς κενυμένους τοῦ πόδας μὲ τὰ τρύπια ὑποδήματα ἕως ἐκεῖ ποῦ του εἶπαν, καὶ εἶδε πραγματικῶς μίαν κομφοτάτην οἰκίαν μὲ φωτισμένα παράθυρα, τὰ παραπετάσματα τῶν ὀπείων—τὸ παρετήρησε μὲ χαρὰν του,—ἦσαν στολισμένα καλλιτεχνικώτατα, ὅλῳ μὲ πεταλούδες ζωγραφισμένες. Ἀλλὰ καὶ ἡ θύρα τῆς εἰσόδου, ὅπου λάκαν κόκκινην, ἦτο ἐπίσης στολισμένη μὲ πεταλούδες ἀπὸ λάκαν χρυσεῖν.

Ὁ Φιγ-Μοῦ-Λη ἐκτύπησεν. Ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ εἰς τὸ κατώφλιον, ὅπισθεν ἐνδὸς ὑπηρετοῦ, ὁ γέρων ἐπαίτης ἀνεγνώρισε—μεγάλην πλέον καὶ ὥραιαν—μίαν ἀπὸ τὰς τέσσαρας ἐπαίτιδας, τὰς ὁποίας εἶχεν ἄλλοτε προστατεύσῃ...

Καὶ ἐκεῖνη ἐπίσης τὸν ἐγνώρισε.
— Ναί, εἰμαι ἐγὼ ! ἐπιθύρισε, βλέπων τὴν ἐκπληξίν της. Εἰς σὰς ἡ πεταλούδες ἔφεραν εὐτυχίαν· δόξα σοι ὁ Θεός ! Ἀλλὰ ἐγὼ ἰδοὺ πῶς κατήντησα ἀπὸ τὴν σπατάλην μου, ἀπὸ τὰς τρέλλες μου...

— Καὶ ἀπὸ τὰς γενναιοδωρίας σας !

ἀνέκραξαν ἐν χορῷ αἱ τέσσαρες ἀδελφαί, αἱ ὁποῖαι εἶχον προστρέξῃ. Ἄν το ἡλυσμόνησαν ἄλλοι ἀχάριστοι, ἡμεῖς ὁμως δὲν το λησμονοῦμεν !

Εἰς δλίγην ὥραν οἱ ὑπηρεταὶ μετεμόρφωσαν τὸν γέροντα Φιγ. Τοῦ ἐφόρεσαν καινουργῇ φορέματα, τοῦ ἔλουσαν μὲ ἀρώματα τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου τὸν ἀνέμεναν αἱ τέσσαρες ἀδελφαί.

Καὶ ὁ γέρων Φιγ ἔκλαυσεν, ὅπως ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του, ὅταν ὅλοι τὸν ἐθλίψαν ἐπὶ τοῦ στήθους των καὶ τὸν ἀπεκάλεσαν πατέρα.

— Ἡ πεταλούδες !... ἐπιθύριζεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν λυγμῶν του, ἡ πεταλούδες !...

KIMON ΛΑΚΙΔΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 260)

— Δέκα χιλιάδες φράγκα, κύριε !... ἀνέκραξεν ἡ Πολυξένη. Τότε λοιπὸν αὐτὰ τὰ παιδιὰ θάνήκουν εἰς καμμίαν ληστρικήν συμμορίαν, καὶ θά ἤλθον ἐδῶ βέβαια διὰ νὰ μάθουν τὰ κατατόπια τῆς ἐπαύλειος καὶ νανοῖξουν τὴν νύκτα εἰς τοὺς κακούργους...

— Καθόλου δούλοισιν ! Ἀλλὰ δὲν ἔχομε φόβο... εἴμεθα πολλοί, καὶ ὁλοι ὠπλισμένοι. Ὁ Ζοζὼς, ποῦ κοιμάται κάτω, μόλις ἀκούσῃ τὸ παραμικρόν, θά μας εἰδοποιήσῃ... Μὴν εἰπῇς ὅμως τίποτε εἰς κανένα. Ἀφῆσε τὸ νόμισμα καὶ τὸ διαμάντι ἐκεῖ ποῦ τα ἤρρες, καὶ πρόσεχε τὰ παιδιὰ...

— Ἡ μικρὴ εἶνε ἄρρωστη, καθὼς σας εἶπα. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ κινηθῇ.

— Ἄ, τὸ ἐξέγασα. Πήγαινε νὰ ἰδῇς πῶς εἶνε τώρα. Ὑστερ' ἀπὸ λίγην ὥρα θά ἔλθω καὶ ἐγὼ.

Ὅταν ἡ κυρία Πολυξένη ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν, εὗρε τὴν Μηλιὰν εἰς τὸ κρεβάτι, ὅπως τὴν εἶχεν ἀφήσῃ, ἐνῷ ὁ Γιαννάκης ἐκάθητο πλησίον της καὶ της ἐκρατοῦσε τὸ χέρι.

— Θέλεις τίποτε ; ἠρώτησεν ἡ οἰκονόμος.

— Διψῶ... ἄχ, πῶς διψῶ...

— Θέλεις λίγο κρασί ;

— Ὁχι· ἕνα ποτήρι νερὸ μονάχα.

— Ἐχω καὶ σιρόπι· σοῦ ἀρέσει ;

— Δὲν το ἐδοκίμασα ποτέ· ἀλλὰ καλλίτερα θά ἤθελα νερό.

— Πηγαίνω νὰ σοῦ φέρω ἀπὸ κάτω.

— Σταθῆτε, κυρία, πηγαίνω ἐγὼ ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Καλὰ, πήγαινε σύ. Καὶ εἰπέ της Κατερίνας νὰ μοι στείλῃ ἐδῶ δύο φλυζάνια καφὲ μὲ γάλα. Τὸ ἕνα γιὰ μέ καὶ τὸ ἄλλο γιὰ σέ.

Ὁ Γιαννάκης ἐξῆλθε τρέχων. Μόνη μὲ τὴν Μηλιὰν, ἡ κυρία Πολυξένη ἐμενε σιωπηλή. Δὲν εἶχε πλέον τὸ φιλικὸν ὕψος ποῦ εἶχε χθές, καὶ ἡ Μηλιὰ τὴν ἔδλεπε καταλυπημένῃ, διότι ἐνῷ ἤλπιζε νὰκατηπθῇ μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ σπῆτι, ἔξαφνα ἡ ἐλπίς αὕτη ἐχάνετο...

— Ὡ, πῶς λυποῦμαι ποῦ εἰμαι ἄρρωστη ! εἶπεν ἡ Μηλιὰ. Καὶ φοβοῦμαι πολὺ μήπως ἡ ἀρρώστια μου βαστάξῃ... δὲν θέλω νὰ σας δίδω βάρος...

— Δὲν μας δίδεις κανένα βάρος. Τώρα θὰ ἔλθῃ ὁ κύριος Δούμανης νὰ σε ἰδῇ. Εἶνε, ξεύρεις, λιγάκι γιαντρός καὶ αὐτὸς μᾶς γιαντρεύει ὅλους ἐδῶ μέσα. Πρόσεξε μόνον, ἂν σ' ἐρωτήσῃ τίποτε, νὰ του ἀπαντήσης μὲ εὐλιχρίειαν.

Εἶνε ἐπιεικὲς δι' ὅλα τὰ σφάλματα· μόνον τὸ ψεῦδος δὲν συγχωρεῖ...
— Βλέπω ὅτι μοῦ ὁμιλεῖτε καὶ σῆς σὰν τὴν κυρίαν Δούμανη... Σὰς ὀρκίζομαι ὅμως, κυρία Πολυξένη, ὅτι λέγω πάντα τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ τὰ ματάκια τῆς Μηλιᾶς ἐγέμισαν δάκρυα. Ἡ οἰκονόμος τὴν ἐλυτήθη.

— Μὴν συγχύζεσαι ποῦ εἶσαι ἄρρωστη, τῆς εἶπε· σὲ πιστεύω...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπέστρεψεν ὁ Γιαννάκης μὲ μίαν ὑπηρετίαν, ἡ ὁποία ἔφερεν εἰς ἕνα δίσκον τὸ γάλα καὶ τὸ νερόν. Ἡ κυρία Πολυξένη ἔδωσε πρῶτα τὸ νερόν εἰς τὴν Μηλιὰν καὶ τὴν ἐβοήθησε νὰ το πιῇ χωρὶς νὰ μετακινήθῃ πολὺ, ὥστε νὰ πονέσῃ ἔπειτα ἔδωσε τὸ ἕνα φλυζάνι εἰς τὸν Γιαννάκην καὶ ἐκρατῆσεν τὸ ἄλλο διὰ τὸν ἑαυτὸν της.

— Πῶς μᾶρέσει ὁ καφὲς μὲ τὸ γάλα καὶ ἡ φρυγανίς μὲ τὸ βούτυρο ! ἔλεγεν ὁ Γιαννάκης κατενθουσιασμένος. Εἶνε πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τῆς ψαρόσουπης ποῦ τρώγαμε 'στὴ σπηλιά. Θέλεις νὰ το δοκιμάσῃς, Μηλούλα μου ;

— Ὁχι, εἶπεν ἡ Μηλιὰ· δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξι !

Κτύπημα δυνατόν εἰς τὴν θύραν, ἔκαμε τὸν Γιαννάκην νὰ κρατήσῃ τὸ χέρι του, καθὼς ἤτοιμάζετο νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸ στόμα.

— Εἶνε ὁ κύριος ! εἶπε ζωηρῶς ἡ Πολυξένη, καὶ ἔσπευσε νανοῖξῃ.

Ἦτο πραγματικῶς ὁ κύριος Δούμανης, κρατῶν μίαν δερματίνην θήκην.

— Εἶσαι λοιπὸν ἄρρωστη ; ἠρώτησε, λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς Μηλιᾶς.

— Πιστεύω νὰ μὴν εἶνε τίποτε, ἀπῆντησεν ἡ Μηλιὰ, καὶ νὰ μὴ σας δώσω πολὺ βάρος...

— Ἐχεῖς ὅμως πυρετόν... Ποῦ σὲ πονεῖ ;

— Ὡς τὴν ράχην, κύριε.

Ὁ κ. Δούμανης τὴν ἐσῆκωσεν ὀλίγον καὶ της ἐπίεσε μὲ τὸ χέρι του τὴν ράχην. Ἡ Μηλιὰ ἐφώνασε δυνατὰ, χωρὶς νὰ το θέλῃ.

— Καλὰ, τώρα ξεύρω τί ἔχεις. Ἀκουσε, Πολυξένη, τί θά κάμῃς. Θά της δώσης κινίνο, μὲ μιὰ καλὴ πορτοκαλάδα ἔπειτα θά τὴν τρίψῃς μὲ λίγην τρεμεντίναν, καὶ σὲ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες θά

Ἡστραπτε θαυμασίως, ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ πρωϊνοῦ ἡλίου... (Σελ. 260, στήλ. γ')

σηκωθῇ. Δὲν εἶνε σπουδαία ἡ ἀρρώστεια !

— Πῶς εἰμπορῶ νὰ σας εὐχαριστήσω γιὰ τὴν τόσην σας καλωσύνην, κύριε ;

— Μὲ τὸ νὰ γίνῃς καλὰ... Αὐρίον πάλι θά ξαναἔλθῃ. Ἀντίο !

Καὶ καθὼς ἐπερνοῦσεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Γιαννάκην, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκωθῇ ὀρθίως, τὸν ἠρώτησεν :

— Ἐσὺ εἶσαι καλὰ ;

— Ἐγὼ εἰμαι πολὺ καλὰ ! ἀπῆντησεν ὁ Γιαννάκης, εὐθυμότερος. Ἄν μάλιστα τρώγω ἔτσι κάθε μέρα, θά μεγαλώσω πολὺ γρήγορα καὶ θά γίνω σὰν τὸ Ζοζό...

Ὁ κ. Δούμανης ἐνευσεν εἰς τὴν Πολυξένην νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ δωμάτιόν της, εἶπε :

— Ἡ δὲν ἤξεύρω περὶ τί μοι γίνε-

ται, ἢ αὐτὰ τὰ παῖδιά εἶνε τίμια. . . Εἶνε δυνατόν νάπατᾷ τόσον ἡ φυσιογνωμία ; Αὐτό θά το ἰδοῦμε ἀργότερα. Ἐν τῷ μεταξύ, σέ παρακαλῶ νά τα περιποιῇσαι, ὥς νά μὴ συνέβῃ τίποτε. . . Ποῖος ξεύρει μήπως ἦσαν πουθενά τὸ νόμισμα καὶ τὸ διαμάντι ! . . Πρόσεξε νόμισμα νὰ μὴ τὰ χάσουν, διότι πολὺ πιθανὸν ὁ μικρὸς νὰ μὴ γνωρίζῃ τὴν ἀξίαν των. . .

Ὁ κύριος Δούμανης ἦτο καλὸς ἰατρός· τῶντι, ὅστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας ἡ Μηλιά ἠμπόρεσε νά σηκωθῇ, καί, μολοντί ὡχρά ἀκόμη καὶ ἀδύνατη, ἐκάθητο τώρα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς οἰκονόμου, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναλάβῃ πάλιν τὸ πρῶτόν της φιλικὸν ὕφος.

Ἐν τούτοις ὁ οἰκοδεσπότης δὲν παρέλειπε νά συνομιλῇ καθημέραν μὲ τὴν Πολυξένην διὰ τὰ παῖδιά, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐνδιέφερον ὁλοπνὴν περισσότερον.

— Ἀνεκάλυψες τίποτε νέον ; ἠρώτησε τὴν οἰκονόμον, τὴν ἰδίαν ἡμέραν ποῦ ἐσηκώθη ἡ Μηλιά.

— Μάλιστα, κύριε. . . Ἀνεκάλυψα, ὅτι ἡ Μηλιά δὲν γνωρίζει διόλου, ὅτι ὁ ἀδελφὸς της ἔχει τέτοια πράγματα. . . Πῶς σας φαίνεται ;

— Πολὺ παράξενον καὶ ἀπίστευτον !

— Καὶ ὅμως ὁμιλοῦν μὲ τέτοιον τρόπον, ποῦ μου εἶνε δύσκολον νά παραδεχθῶ ὅτι λέγουν ψεύματα ! Χθὲς ἠρώτησα τὸν Γιαννάκη : « Δέν μου λές, τί εἶνε ἓνα νόμισμα χίτρινο καὶ ἓνα κομμάτι γυαλί, ποῦ ἦν ἔστιν τσέπη σου ; » Καί μου ἀπεκρίθη : « Τὸ νόμισμα τὸ ἦν ἓνα μὲρα καθὼς ἔσκαρτα τὸν ἄμμο τῆς αὐλῆς μας, μέσα 'ς τὸ Βράχο' τὸ γυαλί ἦταν 'ς ἓνα κουτί, μέσα 'ς τὴν τρύπα τοῦ γλάρου. »

— Αἱ ἐξηγήσεις αὐταὶ εἶνε πολὺ σκοτειναί, καὶ κάθε ἄλλο ἀποδεικνύουν παρὰ ὅτι ἡ Μηλιά δὲν γνωρίζῃ τὸν θησαυρόν.

— Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε. Ὁ μικρὸς δὲν εἶδε καμμίαν ταραχὴν, ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶδα τὸ νόμισμα καὶ τὸ διαμάντι. Ἐσοβαρεῦθῃ μόνον καὶ μου εἶπε : « Μὴν » πῆτε τίποτε 'ς τὴν ἀδελφὴν μου, ὅτι » εἶδατε αὐτὰ τὰ πράγματα 'ς τὴν τσέπῃ μου. Τὰ ἐπῆρα, ξεύρετε, κρυφά, γιατί » δέν με ἄφινε νά τα πάρω. Τί νά τα » κάμουμε αὐτὰ τὰ παιχνιδάκια, - μου ἔ- » λεγε τὴν ὥρα ποῦ ἐτοιμαζόμεθα νά » φύγουμε, - ἀφ' οὗ ἠμποροῦμε νά πά- » ρουμε κάτι τι περὶ χρήσιμο, μέσα ἀπὸ » τὸ σακί τοῦ ναύτη ; ! »

— Ἀπὸ τὸ σακί τοῦ ναύτη ; ! . . Καλὲ τὸ εἶν' αὐτά ; Μήπως οἱ γονεῖς των ἦσαν τίποτε ληστοπειραταί ; . . Ἄλλὰ καὶ αὐτὸ ἂν εἶνε, πάλι τί πταῖνε τὰ παῖδιά ;

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζεννεβραῖν
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΔΕΡΒΙΣΑΙ

Δύο Δερβίσαι, φίλοι, ἐξεκίνησαν μαζί δι' ἓν προσκύνημα. Ὁ ἓνας, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀδύνατος, ἔτρωγε μίαν φορὰν κάθε δύο ἡμέρας· ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ εὐρωστος, ἔτρωγε δύο καὶ τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέραν.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς μίαν πόλιν, τοὺς συνέλαβον, κατηγορηθέντας δι' ἐγκλημα βαρὺ, τοὺς ἐδίκασαν καὶ τοὺς κατεδίκασαν εἰς θάνατον ἐξ ἀσπίας. Πρὸς τοῦτο τοὺς ἐκλείσαν εἰς φυλακὴν, τῆς ὁποίας ἔφραξαν τὴν θύραν.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἀπεκαλύφθη ἡ ἀθωότης των, καὶ ἐσπευσαν νὰ νοήσουν τὴν φυλακὴν. Ὁ εὐρωστος ἦτο ἤδη νεκρὸς· ὁ ἀδύνατος ἀνέπνεεν ἀκόμη. Οἱ παριστάμενοι ἐξεπλάγησαν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἱατρός παρατυχὼν τοῖς εἶπε :

— Ἐπρεπε νὰ ἐκπλαγῇτε, ἂν συνέβαινε τὸ ἐναντίον. Ὁ φαγῶς ὥρεψε κατ' ἀνάγκην νὰ ὑποκύβῃ γρηγορώτερον εἰς τὴν νηστείαν, ἐνῶ ὁ ἄλλος, συνεισισμένος εἰς αὐτήν, ἔνεκα τῆς ἐγκρατείας του, ἠμπόρεσε νὰ νικήσῃ περισσότερον.

(Ἐκ τῶν τοῦ Πέρσου ποιητοῦ ΣΑΛΑΗ).

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Π ρ ὀ χ ε ι ρ ο ς)

Ἀπὸ τῆς 7 μέχρι τῆς 13 Αὐγούστου, - ἡμέρας καθ' ἣν τὸ παρὸν φύλλον τίθεται εἰς τὸ πνεύμα, - ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς αὐτῆς αὐτῆς τοῦ φύλλου τῆς « Διαπλάσεως » εἰς δεκαεξαεὶς μετὰ ἐξωφύλλου (ἐν ὅλῳ σελίδος 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεργάστησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν Συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

[Συνέχεια ἐκ σελίδος 263]

99. Σοφία Χ. Παλαμᾶ, Καλαμών.
100. Μάρικα Α. Χατζῆ, Πειραιῶς.
101. Νικόλαος Χατζηγιάννου, Χαλκίδος.
102. Περικλῆς Δ. Σκέφνης, Πρεβέζης.
103. Ἀνδρέας Δ. Σκέφνης, Πρεβέζης.
104. Ἀντώνιος Π. Φουστάνος, Σύρου.
105. Εὐφημία Γ. Εὐσταθίου, Κωνσταντινῶν.
106. Χρυσούλα Α. Παναγοπούλου, Ἀθηνῶν.
107. Μαρία καὶ Φανή Ἀνδρ. Καμπᾶ, Ἀθηνῶν.
108. Ἐλένη Σ. Ρ. Δουκάτου, Ἀργυροπόλεως.
109. Κατίνα Δ. Κατερινόπουλου, Ἀθηνῶν.
110. Νίκος καὶ Γεωρ. Δ. Κατερινόπουλος, Ἀθηνῶν.
111. Ἐρμιόνη Τιμολ. Τολιμπούλου, Καλαμών.
112. Παῦλος Ἰωάν. Δελουδάς, Ἀθηνῶν.
113. Νέων Μιλτ. Μπουφίδης, Βόλου.
114. Βασίλειος Εὐδ. Στρομπόπου, Ἀθηνῶν.
115. Ἠλίας Γεωργ. Σούκας, Πειραιῶς.
116. Ἐλένη Α. Πρεβεσίου, Ἀθηνῶν.
117. Γεωργία Ἰωάν. Λάμπου, Ἀθηνῶν.
118. Εὐάγγελος Σ. Σωτηρακόπουλος, Ἀθηνῶν.
119. Ἀντώνιος Κ. Κυριακίδης, Ἀθηνῶν.
120. Χρήστος Ι. Νικολαΐδης, Σύρου.
121. Ἀριάδνη Μ. Κουππα, Κεφαλληνίας.
122. Αἰκατέρ. καὶ Μαρία Ἐπ. Μεταλά, Κερκύρας.
123. Ζήτσα Γ. Σημίτου, Πειραιῶς.

[Εἰς τὸ πρόσθετὸν φύλλον

οἱ μετὰ τὴν 13 Αὐγούστου ἐγγραφεσόμενοι.]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Ἀρχιζῆζανιόν μιά 'μέρα, ἔκει πού ἐπεριπατοῦσε Μὲ τὴν καλὴν του τὴν μητέρα Κ' ἐδῶ κ' ἔκει παρατηροῦσε, Βλέπει μπροστά του ἓνα παιδί, Ὁποῦ τοῦ ἔμοιαζε πολὺ. Κι' ἀρχίζει τὸ ἐρωτησθῆναι : — Ὡ τί χαρὰ μου ! τί χαρὰ μου ! Καλὲ μαμά μου, τ' εἶν' αὐτό ; Μὴν ἐξωντάνευσε ἡ σκιά μου ;

Ἐστῆλθ' ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζῆζανιόπουλου Θεμιστοκλέους

Διάλογος μετὰ τοῦ Τοῦτο καὶ τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ του :

— Γιατί, Τοτό, σὰν κοινοῦμεθα, ἔχουμε τὰ μάτια μας κλειστά ;

— Για νὰ μὴ πέσῃ μέσα των κανένα σκουπίδι ἀπὸ τὸ ταβάνι ! ἀπαντᾷ ὁ Τοτό μετὰ σοβαρότητος.

Ἐστῆλθ' ὑπὸ τοῦ Ζοροῦ Μισαίου

Ἡ μητέρα μαλόνει τὸν μικρόν της Ἀριστείδην, ὁ ὁποῖος ἤρρισε νὰ κομφεύεται καὶ νὰ γὰρ πολὺ τὸν καθρέπτην. — Μὰ κυτᾶν εἰς τὸν καθρέπτην γιατί ἔχω ἓνα σπυρί, μαμά, λέγει ὁ Ἀριστείδης δικαιολογούμενος.

— Ποῦ, παιδί μου ;

— Στὸ χέρι μου !

Ἐστῆλθ' ὑπὸ Δ. Π. Δρίθα

Σκέψης τοῦ Ἰπποκράτους τῶν Ἀθηναίων :

— Γιατί ἀφ' οὗ ἔχουμε δύο μάτια δὲν βλέπουμε τὰ πράγματα διπλά ;

Ἐστῆλθ' ὑπὸ τῆς Δουκίσσης

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

• ΤΙ γίνεται ὁ κ. Ἀνανίας ; - ἔρωτᾷ ἡ Ἰρις - πόσον καιρὸν ἔχει νὰ ἐμφανισθῇ ! Μήπως μετέβῃ εἰς Φάληρον καὶ διασκεδάσῃ τὸν πολὺ, ὥστε μᾶς λησμονεῖ ; » Σὰν νὰ το ἤρρε, φιλάττη μου ! Ὅσῳ ἦτο χειμῶνας, ἐπροσέβλετο τὸ ψυχρὸς· τώρα πού ἦλθε καλοκαίρι, προσέβλετο τὴν ζέστην, καὶ δὸς τὸν Φάληρον, καὶ λουτρά, καὶ ἐκδρομὰς, μὲ τὸν φίλον του Ἀζάρην. Ἄ, μὰ σου ἔγινε ἓνας ἰδιότροπος καὶ αὐτὸς ὁ ψυχρογυῖος ! Τοῦ εἶπα ὅτι θά σὰς τα γράψω καὶ θά τὸν ἐκθώσω, καὶ ἰδοὺ ὅτι τὸ ἔκαμα. Νὰ ἰδοῦμε τώρα. - Ἡ « Οἰκογένεια Μαντζουράνα » γαλλιστὶ λέγεται « La famille de la Manjoulaine ».

Κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἐξέλεξε εἰς προηγούμενον φύλλον καὶ ἐλπίζω ὅτι τὸ εἶδες. Χαίρω διὰ τὴν βελτίωσιν καὶ σου εὐχομαι ταχίστην καὶ τελείαν ἀνάρρωσιν.

Φεγγόβλη Ἀδούλα, ἰδοὺ ἡ ἀπροσώπις τὴν ὁποῖαν σοῦ ἐξελεξα. Δὲν φαντάζεσαι πόσον μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, ἡ μαρτυροῦσα τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν ἐφύλαξα, διὰ νὰ δημοσιεύσω ἐν ἀποσπασμα ἐξ αὐτῆς εἰς τὸ Δεῦκωμα τῆς Εἰκοσαετηρίδος. Χαίρω πάρα πολὺ διὰ καὶ τὸ προσεχὲς ἔτος δύο φίλοι μου θά διαμνησθῶσιν τὸν Πάλλειον. Ἀναμνήν τὸ διήγημά σου, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς συχνά.

Ἀθρηνέ, πολὺ σέ παρακαλῶ νὰ μου εἴπῃς τίνας εἶνε καὶ πότε ἔλαβες τὸ τετράδιον μὲ τὴν γνῶμην ἐκείνην, διότι δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἐπὶ-ρασεν ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου Μήπως ἀντ' ἡμέρας ποτὲ χέρι μὲ χέρι ; — Τάποτελέσματα τῆς Ἐβδόμης Κυριακῆς θά δημοσιεύωσιν πολὺ γρήγορα.

Ἐτέλλε μου πάντοτε Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, Σέλευσε Κεραυνέ, καὶ μὴ ἀμφιβάλῃς ὅτι σοὶ εἶνε καλὰ θά δημοσιεύωσιν. Εἶδα ὅσα ὥρατα

καὶ ἐνθουσιῶν μου γράφεις περὶ τῆς Ψηφορίας καὶ . . . « εἶθε ὁ Ὑψίστος νὰ θέσῃ ἐφ' ἡμῶν τὴν δεξιάν Του » ὅπως λέγεις.

« Ἐτέλεσα καθὼν οὐχὶ πλέον ἰδιωτικόν, ἀλλ' ἐθνικόν, - μου γράσει ὁ Ἀετὸς τῆς Ἰδῆς, - ψήφισας καὶ ἐμπράκτως τὴν πρότασιν τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ. » Ἰδοὺ ἡ ἀκριβὴς ἀντίληψις τοῦ πράγματος ! Ὡς πρὸς τὴν γλώσσαν τοῦ διηγήματος, βεβαίως δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὰς ἀπλουστεράς λέξεις. Διάδασε τὰ εἰς ἄλλους διαγωνισμοὺς βραβευθέντα διηγήματα, καὶ θά ἰδῇς ποῖαν γλῶσσαν προτιμῶ.

Ἐλευθερὸν Ἐλληνα, ἔχεις ἀδικον νὰ νομίζῃς ὅτι δέν σε ἀγαπῶ. Ἰδοὺ παραδειγματὸς χάριν· ζητεῖς νὰ σου δημοσιεύσω ἐπὶ τὴν ὁκτώ πληροφῶριαν, ἐνῶ μόνον μίαν ἢ δύο δημοσιεύω τοῦ καθενὸς κάθε φορὰν· ἔπειτα θέλεις νὰ σου φανερῶς τὸ ψευδώνυμον τοῦ Ἀλ. Πάλλη, χωρὶς νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἔχω ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ, διότι ζητεῖς ἀδύνατα.

Πρέπει, Ἐλευθερά Πατρίς, νὰ ζητῇς ἐπιμόνως τὸ φύλλον σου ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον, διότι ὅπου καὶ ὅλων τῶν ἄλλων συνδρομητῶν, στέλλεται καὶ τὸ ἰδικόν σου τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ἀνελλιπῶς.

Θαλὴ Μιλήσιε, (Π. Κ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου γράψῃς συχνά.

Τσουχτρά, φαίνεται ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν προηγούμενην σου ἐπιστολήν, καὶ λυποῦμαι πού με παρεξήγησες τόσον. Σὲ συγχάριω διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμὸν καὶ διὰ τὴν τιμητικὴν διάκρισιν τῆς ὁποίας ἤτιθέσθαι. Εἶμαι εὐτυχὴς ναχοῦ τόσα καλὰ διὰ τοὺς φίλους μου.

Βασιλεῦ τῶν Νάων (Δ. Γ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξελεξα, καὶ ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς συχνά. Σοῦ ἔστειλα τὸ 29 φυλλάδιον.

Αἶνε, ἔλαβα μίαν δραχμὴν διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ψευδωνύμου σου· ἀλλ' ὅχι καὶ τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἰσως τὸ εἶγες γράψῃ εἰς προηγούμενην ἐπιστολήν. Ἄλλ' ἦτο δυνατόν νὰ το ἐνθυμοῖμαι μετὰ τῶν ἐπιστολῶν καὶ ψευδωνύμων ;

Ἡρωϊκὸν Πέτα (Ν. Π.) ἰδοὺ τὸ ψευδώνυμόν σου. Θὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ θά μου γράψῃς συχνά ;

Ἀγαθὴ τοῦ Βόλου, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Πολὺ ἐγέλασα, Μέλλουσα Καλλιτέχνης, μὲ τὰς λεπτομερείας τῆς γνωριμίας σου μὲ τὸ Ἀγαθὸ καὶ μὲ τὸν Ἀετὸν τῶν Ὁρέων. Νὰ σου πῶ ὅμως τὴν ἀλήθειαν, ἐστενοχωρήθηκα καὶ λιγάκι. Μὰ διατὶ νὰ τα χάνῃς ἔτσι ; διατὶ νὰ τα σαστίλῃς ; Ἄμα ἰδῇς ἔξωθεν ἄνθρωπον ἔμπρὸς σου, νομίζεις ὅτι τοῦλάχιστον ἐρχεται νὰ σου κοψῇ τὸ κεφάλι ! Καὶ μὲ τὴν ἀφασίαν πού σε πιάνει, νομίζεις καὶ ὅτι ἔκαμε λάθος καὶ ὅτι δὲν ἔχει ἔμπρὸς του τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδαν, δηλαδὴ μίαν ἀπὸ τὰς εὐφρεστεράς καὶ τὰς πολυμυθεστεράς φίλας μου. Σοῦ το λέγω καθαρά : αὐτὸ εἶνε ἐλάττωμα, καὶ πρέπει νὰ το πολεμήσῃς μὲ ὅλην σου τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμιν.

Μυστικὴ Φωνή, δὲν γνωρίζω ἂν θά δεχθῶν τὴν ἀνταλλαγὴν καὶ οἱ ἄλλοι ὁπωσδήποτε εἶνε περιττὸν νὰ ἐπαναληφθῇ. Δὲν ἀμφιβάλω ὅτι, ἂμα μὲ τὸ καλὸν ἐπιστρέψουν οἱ γονεῖς σου, θά ἐπιδοκιμάσουν τὴν ἰδέαν σου καὶ θά σου δώσουν τάπαντοῦμενα χρήματα διὰ νὰ ψηφίσῃς τὴν πρότασιν, ἡ ὁποία σ' ἐνδοхиμάζει τόσον.

Ἀγνώστε Ἡρώ (Α. Π.) εἰς τῶν τριῶν ψευδωνύμων, τὰ ὁποῖα προτείνεις, αὐτὸ σου ἐκλέγω καὶ σε δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς. Σοῦ ἔστειλα β, τὴν ἐξήγησιν.

Δίρκ Πέτρε (Ν. Ι.), τοῦτο ἦτο τὸ καταλληλότερον. Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν πόσιν προθυμίαν.

Ὁ φίλος μου Τίμ-Τάμ, - Ἀντώνιος Θ. Δημητρόπουλος ἐκ Πειραιῶς, - μὲ ἀποχαριεῖται καὶ σὰς ἀποχαριεῖται. . . Ἐμεγάλως πλέον καὶ

μετὰ τετραετὴ φιλίαν καὶ δρᾶσιν, ἀποχωρεῖ ἐκ τοῦ κύκλου μας, ἀφίων τὴν θέσιν του εἰς τὴν ἀδελφὴν του. Καὶ μὲ τί ὥραϊα ἐκφράσεις τὸ κάμνει, καὶ μὲ τί κολακευτικὰς διαβεβαιώσεις ! Τὸ δὲ καλλίτερον εἶνε ὅτι ἀποβάλλων τὸν φιλοσοφικὸν τρίγωνον, τὸν ὁποῖον μερικοὶ φίλοι μου ἠθέλησαν καὶ καλὰ νὰ του φορέσουν· μοῦ στέλλει καὶ τὴν φωτογραφίαν του — τέλος πάντων ! — τὴν ὁποῖαν θά ἰδῇτε εἰς ἓν ἀπὸ τὰ πρόσθετὰ φύλλα.

« Ἄλλοτε σοὶ ἔγραψα, - μοὶ γράφει ὁ Κεραυνός, - ὅτι ὁμοιάζει μὲ τερπνὴν νῆσον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ τῶν μαθημάτων· τώρα δύναμαι νὰ εἶπω μετὰ χροσμενείας ὡς ὅσας ἐργασίας ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ἀργίας . . . τῶν Διακοπῶν. Ἰδοὺ λοιπὸν σὺ, φιλάττη Διαπλάσις, ἀνάπαυσιν ἐν τῇ ἐργασίᾳ, καὶ ἐργασίαν ἐν τῇ ἀναπαύσει. » Μὰ ποῦ τὰ βρίσκει ! . .

Διὰ τῶν ἐξῆς ὁριστοτάτων συνοδεύει τὸ διήγημά του ὁ Ἰππότης τῆς Ἐλευσίνης Μορφής : « Εἶνε τὸ πρῶτον τὸ ὁποῖον ἐπιχειρῶ εἰς τὴν ζωὴν μου, καὶ μάλιστα διὰ Διαγωνισμόν. Ὁ ἀποτυχὸς πέντε-ἕξ φορὲς, καὶ ἔπειτα δὲ συνειβί-σεται λίγα· εἶνε, νομίζω, πολὺ ὀλέκμον, καὶ δὲν εἶνε προσβολὴ νὰ ποτύχῃ κανεὶς οὔτε ἀμάρτημα. . . Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν θά περὶσθῶ. »

« Ἀς τ' ἀκούσουν μερικοὶ-μερικοὶ, οἱ ὁποῖοι μόλις στελλοῦν κατὰ τὴν διὰ πρῶτην φορὰν, ἔχουν τὴν ἀξίωσιν ἀμείους νὰ δημοσιευθῇ καὶ νὰ βραβευθῇ. Μὰ τὰ βραβεῖα δὲν ἐρχονται κεραυνό-βολα, σὰν τὴν ἀποπληξία. Σιγὰ-σιγὰ. »

Δάφνη, μὲ μεγάλῃν μου χαρὰν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου ὅστερ' ἀπὸ τῶν μακρὰν σιωπῶν. Τώρα λοιπὸν θά μου γράψῃς τακτικά ; Πολὺ ἀμφιβάλω διότι εἰς ἡ δευτέρα φορὰ πού μοῦ το ὑπόσχεσαι. Εἰς τὴν ἐρωτησίαν σου ἀπαντῶ ὅχι.

Ἀστερόεσσα Νύξ, πάντοτε σοῦ ἀπαντῶ καὶ ἀδίκως παραπονέσθαι. Μήπως καμμίαν φορὰν διετύπωσες παράπονα περὶ καθυστέρησεως τετραδίων ; Ἄλλ' ἐδήλωσα ὅτι αὐτὰ δὲν τα δημοσιεύω, διότι θά τα δημοσιεύσω ἀργότερα ὅλα μαζί. Σοῦ ἔστειλα τὸ βιβλίον.

Κραυγὴ τῆς Πατρίδος, ἐπιστολήν, διήγημα, παιδικὸν πνεῦμα, προτάσει περὶ Μ. Μυστικῶν, Πνευματικῶν Ἀσκήσεων - ὅλα τὰ ἔγραψας γραμμή, εἰς τὸ ἴδιον χαρτί. Τοῦτο εἶνε παρὰ τὸν Κανονισμόν καὶ μοῦ φέρει μεγάλῃν δυσκολίαν. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ τ' ἀντιγράψῃς καθὲν χωριστὰ καὶ νὰ μοῦ τὰ ξαναστείλῃς. Μὴ ἐσχίσῃς μάλιστα νὰ ὑπογράψῃς μὲ τὸν ὄνομά σου καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐν ἑκαστῷ ἐκ τῶν τεμαχίων.

Αἱ προτάσεις σου, Πέτρε Πολιτάκη, ἤθελες νὰ δημοσιεύωσιν μὲ τὸν ὄνομά σου ἢ μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου ; Δὲν ἤθελα καὶ τὰς παρέλκω, ὥστε ἐπαναλαβῇ ταί.

Μεγάλῃ Πέτρε (Π. Ι.), εἶσαι δεκτὸς μετὰ πάσης χαρᾶς. Ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία δὲν μένει ἐν Ἀθήναις, ὥστε ἐννοεῖς διατὶ δὲν δημοσιεύω τὴν πληροφορίαν σου.

Νὰ παραπονέσθαι ὅσοι δὲν τοὺς δημοσιεύω Ἀσκήσεις, ἔ. κ. κ. ὡς ὅσοις ὑποφέρειται. Ἄλλὰ νὰ παραπονέσθαι καὶ ὅσοι τοὺς δημοσιεύω, διότι τάχα τοὺς δημοσιεύω ὀλίγας, ἔ. αὐτὸ ὑπερβαίνει κάθε ὅριον ἀνοχῆς. Τί νὰ εἶπω δὲ περὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν προσέχουν, δὲν βλέπουν τὰς Ἀσκήσεις των, ἔταν τὰς δημοσιεύω, καὶ ὅστερ' αὐτοὶ μὲ κάμουν παράπονα ; Λοιπὸν

ἀπὸ δήμερον καὶ εἰς τὸ ἐξῆς

ὅποιοι παραπονέθῃ ὅτι δὲν τοὺς δημοσιεύω Ἀσκήσεις, ἢ ὅτι τοὺς δημοσιεύω ὀλίγας, ἢ ὅτι ὅποτε ἄλλο, θά σημειώνεται εἰς ἓνα ἰδιαίτερον Κατάλογον, πού ἵκνιται τώρα, καὶ θαποκλείεται διὰ παντός τοῦ δικαίωματος νὰ στέλλῃ Ἀσκήσεις. Ἐτελείωσ !

Ἀδοπαδομοί, πληροφοροῖται : Ὁ Συ-

ριανὸς Ἰππότης ἀσπάζεται τὴν ἐξαδέλφον του Σοριανὴν Ἀμαθῶνα καὶ τὸν φίλον του Τζι-Τζι-Μπου-Μπου. - ἡ Ἰρις ἀσπάζεται τὸν Ἀγεμοστρόβιλον καὶ τὴν Μυλαΐδην. - ἡ Ἰπποδῖμεια Παπαδοπούλου συγχάριε τὸν Ἀλέξανδρον Πάλλην διὰ τὰ βραβεῖα τοῦ Ὁδείου καὶ ἀσπάζεται τὴν ἀδελφὴν του Ἐλληνα. - ἡ Φεγγόβλη Ἀδούλα ἀσπάζεται τὴν Δάφνην καὶ τὴν Πεταλούδαν τῶν Σεργῶν. - ἡ Ἰππολαΐς ἀσπάζεται τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν καὶ ζητεῖ τὰρξικὰ τοῦ Μελαγχολικοῦ Ναυτοῦ. - ἡ Λύρα τοῦ Ὁρφέως ἀσπάζεται τὸν Ἰακχον Βάκχον καὶ ζητεῖ τὰρξικὰ Σελεύκου τοῦ Κε

Κόρη τοῦ Πηλίου, Ταταγαίαν Κόρη, Ρωσικήν Καραμέλαν καὶ Μολόρδον — ἡ Πλατεία τῶν Ὑψηλῶν Ἀλωνίων μετὰ τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέχριν — τὸ Ἑλληνικὸν Τορπιλλοδόλον μετὰ τὸ Ἀρχιζιζάνιον — ὁ Ἀρατος μετὰ τὴν Οὐρανίαν Ἀψίδα — τὸ Τί με μέλει μετὰ τὴν Ἰδωσαν τῶν Φαιάκων, Ο Μ, Γιαλλινῶν καὶ Πέτρον Μάρεσην — ὁ Κεραυνὸς μετὰ τὸν Κλάδον Ἑλαίας, Καρδερίαν καὶ Ἀλέξ. Οἰκονομίδην — ὁ Γενναῖος Λέσβιος μετὰ τὸν Μολόρδον, Ταταγαίαν Κόρη, Κόρη τῆς Ὁραίας Λέσβου, καὶ Κόρη τοῦ Πηλίου — ὁ Τίδς τῆς Νυκτὸς μετὰ τὸν Μολόρδον, Μοναχὴν τῆς Περτέλης, Κόρη τῆς Ὁραίας Λέσβου, Δάφνην καὶ Ἰωνικήν Ἀκτὴν — ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς μετὰ τὴν Πάντοτε Φαιδράν, Μούσαν τῆς Ἀστρονομίας καὶ Φάλλοντα Ρύακα — ἡ Κατσαρίδα μετὰ τὴν Τσουκνίδα τῆς Τερψιδέας, Σιδηροδὸν Πύργον Βασιλείαν τῶν Ἀρθῶν καὶ Ναυτοπούλαν — ἡ Ἰωάννα Γρέϋ μετὰ τὴν Ἰωάνναν Μαρκετή, Ἀδὸν Κολοκύθαν Πάτερην καὶ Μικρὸν Τυμπαριστήν — τὸ Ἑλληνικὸν Αἰσθημα μετὰ τὸν Παυσανώμενον Γάτορ — ὁ Φίλανθος μετὰ τὸν Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς καὶ Φιλοπάτριδα Ἰάδα — ἡ Πασχαλιά μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ποιμενικὴν Φλογέραν καὶ Ναυτοπούλαν — ἡ Ἐνδοξὸς Σαλαμίς μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Σημαυφόρον, Φιλοπάτριδα Ἰάδα, Σκηπτρον τοῦ Διὸς καὶ Νοσταλγὸν Ἑλληνα — ἡ Τρικέφαλος Ὑδρα μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν, Ρωμιοπούλαν, Ναστραδὸν Χόντζαν, Δύραν τοῦ Βουνοῦ καὶ Κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου — ὁ Τρεχαγρενὸς πούλος μετὰ τὸν Λούσιον, Δ. Π. Δρίβαν καὶ Φάλλοντα Ρύακα — ἡ Ἀμυδρὰ Λάμψις μετὰ τὴν Ταρία-Ταρέλα, Ἀνδαλουσίαν, Γλυκὺ-λαλον Ἀηδόνα, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλῆα καὶ Ναυτοπούλαν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Συριανὸν Ἰππότην, Ἑρμὴν τοῦ Πραξιτέλους (σοὺ συγχωρῶ τὴν τὸλην, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἔχεις ἄδικον πάντοτε σοὺ ἀπαντῶ) Δεσποινίδα Λή Χούγκ Τσάιχ, Μπομπουνισμὸν Μουλό, Φιλέρημον Ἴον, Φιλοθάνατον, Μερεξεδένιαν (χαίρω πάρα πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐνόησας ὅτι δὲν σε ἀγαπῶ) Φάλλοντα Ρύακα, Ὑπολαΐδα (ἀν δὲν σου ἀπῆντησα, σημαίνει ὅτι δὲν ἔλαβα τίποτε· μήπως ὅμως σοὺ διέφυγε ἡ ἀπάντησις;) Δύραν τοῦ Ὁρφέως, Ἰάναν (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις) Σκαριδάκι, Μακρολέλεκαν (θερμότητάς εὐχαρίστας διὰ τὴν ὑποχρέωσιν) Μενώταυρον (τώρα εἶνε ἐν τάξει) Ζαππίδα, Ἀντίχορον τὸν Σωτήρα (ἐλπίζω τώρα πάλιν νὰ μοῦ γράψης τακτικά τὸ ζήτημα τῶν πτωχῶν ἐλθὺν πρὸ πολλοῦ· δὲν τα εἶπαμεν) Μαρίαν Καλλιτίχου (ναί) Βασιλέα τῶν Ὁρέων, Μικρὸν Πιανίσταν, (τί περιέργων ὄνειρον· ἡ ἀδελφὴ σου δύναται νὰ μοῦ γράψῃ μετὰ τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον θέλεις) Δ. Δρίβαν (ὁ θ' τόμος (1880) ἐξηγελήθη) Ν. Βαβάκη (ἀλλὰ εἶνε διὰ μικρὰ παιδία, ἀλλὰ διὰ μεγαλύτερα· ἀλλὰ διὰ πολὺ μέγιστα, καὶ οὕτω καθεξῆς· ἐγὼ δημοσιεύω ἀπ' ὅλα καὶ δι' ὅλους) Τελευταίαν Χελιδόνα (ἀλλήθεια τὸ λές, ὅτι δὲν ἐννοεῖς διατὶ πέρνει ἐκεῖνο τὸ ξύλο; Βλέπει τὴν ἀλεπούν ποῦ πλησιάζει, καὶ τὸ πέρνει δ' ἂν τὴν κτυπήσῃ· ὑπάρχει ἀπλούστερον ποῖγμα;) Ἀναστάσιον Δ. Ζωγράφον, Γουλιέλμον Τέλλον (δὲν λέγω τίποτε «δι' εὐνοήτους λόγους» ἐν τούτοις μοῦ ἤρσα πολὺ ἡ περιγραφή σου) Κενέζον Λή, Χρυσὴν Βεργίτσαν (τώρα περασμένα, ξεχασμένα) Ἐρυθρὰν Θάλασσαν, Μικρὸν Διάβολον (ἐμαθα παρὰ τοῦ φίλου μας ἐκείνου τὰ κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ Συλλόγου καὶ σὰς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὴν τόσῃ θερμὴν ἀγάπην) Ἀσπρὸν Λαγονάκι (τίποτε ἀκόμη ὁ κ.

Δ.)· Ναυσικᾶν (μὰ δὲν ἔχεις ψευδώνυμον; δὲν ἔχει ἐπίσης καὶ ὁ ἀδελφός σου; Τί μ' ἐρωτᾷς ἂν κάμνη;) Φθινοπορινὴν Βροχὴν (ἔστειλα· διατὶ μοῦ γράφεις τόσον σύντομα;) Μολόρδον (μόνον τῶν τακτικῶν μοῦ συνεργατῶν δημοσιεύω μεταφράσεις· ἂν θέλῃς ὅμως νὰ μοῦ τὴν στείλῃς νὰ τὴν ἴδω μόνον, μάλαςτα) Παρατσούκλι, Ἀρατον (πολὺ ἐλπιήθησαν ποῦ ἐώρτασες τὰ γενεθλιά σου εἰς τὸ κρεβάτι· ἐλπίζω ὅμως δι' ὅσα ἔγινες διὰ πάντα καλά) Πλατεῖαν Ὑψηλῶν Ἀλωνίων (δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν, περὶ τῆς ὁποίας μοῖ γράφει ὁ ἀδελφός σου) Ἑλληνικὸν Τορπιλλοδόλον, Ἀγρυπνον Δράκοντα, Ἐρεχθεῖον (τὸ ὁποῖον μετὰ παλμῶν παρακολουθεῖ τὴν πρὸδόν τῆς Ψηφορίας, ἀνυπόμονον νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ ἀναδιπλασιασμός) Λαμπηρὸν Φῶς (ἔστειλα·) Τί με μέλει (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· ὁ θαυμαστὴς τῶν Ὁραίων Τεχνῶν ἔχει πολὺν καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μοῦ τὸν κ. Ἀβλιχόν δι' ὅσα καλά λέγει καὶ προτίθεται) Ἀντάρετην, Ζοφερὸν Μεσαιῶνα, Τίδν τῆς Νυκτὸς (χαίρω ποῦ διασκεδάζεις τόσον ὥρα καὶ εἰς τὴν ἔσχατον) Καλλιζάντζαρον (οὕτω αὐτὸ!) Φίλιππον Βερικέτην (ἀκούη δὲν ἐξεδόθη) Πεινασμένον Ἀλκον (σὲ συγχαίρω) Ἀρθοδὸρον Κοδὴν (ἔστειλα εἰς Πόρον) Κατσαρίδα (χαίρω ποῦ ἔγινες τώρα καλά καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά) Ἡλιαν Σούχαν (ἔστειλα·) Ἀνδαλουσίαν, Οὐρανίαν Ἀψίδα, Ἰωάνναν Γρέϋ (εἰπέ τῷ νὰ μοῦ γράψῃ μετὰ τὸ πρῶτον ἐκ τῶν τσεσάρων ψευδωνύμων) Ἑλληνικὸν Αἰσθημα (καὶ τί ἔργα παριστάνετε; δὲν μοῦ γράφεις) Φίλανθον, Ἰππότην Γουλιέλμον, (ναί, λάθος τυπογραφικόν· ὁ ἀριθμὸς 14 ἐδημοσιεύθη δις· ἀντὶ τοῦ 12) Ἀπτόμορον Βράχον (ὥραϊα περνᾶτε!) Πασχαλιά, Ἐνδοξὸν Σαλαμίνα, Τρικέφαλον Ὑδραν Τρεχαγρενὸς πούλον κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Αὐγούστου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 27 Σεπτεμβρ.

Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δίδω νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν αἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖ μᾶς εἰς φοιτῆται, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ 1.

458. Δεξιγρίφος.

Εν γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου κ' ἐν μέλος τοῦ προ-
Τὸ ὄνομα θὰ κάμουν ἐνὸς γνωστοῦ σου τόπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σαλαμίνιου Σπογγαλίου

459. Στοιχειογράφος.

Ἀδελφά χάνω τὸν καιρὸν

Νὰ τῆς ἀλλάξω τὸν καιρὸν,

Γιατὶ καὶ τώρα εἶνε θεῶν

Καί με κυττάζει καὶ γελά.

Μ' ἂν κοπιᾶσω περὶ πολὺ,

Μὲ βῆτα ἔγινε πουλί.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πηνελόπης Εὐρήμου

460. Αἴνιγμα.

Τὸ μάρμαρόν μου τὸ λευκὸ

Μ' ἔκαμαν ἐνδοξόν πολὺ.

Θές τὸ ὄνομά μου νὰ σου πῶ;

Ἰδοὺ : Ἡλὶ, Διὶ, Λαί.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χηλσοῦ Κόρη

461. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Κρεατένιο τὸ σουθλί

Σιδερένιο τὸ ἀσπρὸν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λύγριου

462. Κερκυμμένον Κυβόλεξον.

1. — Ἐπαρχία τῆς Θράκης ἡ πάλαι Κρηστωνία.
2. — Ὁ ἀὴρ ἡ μάλλον ὁ αἰθὴρ περιβάλλει τὰ
3. — Ψευδὴ ποτὲ μὴ μαρτυρήσῃ.
4. — Ἐσο ταπεινὸς καὶ ἂν ἐπὶ πολλοὺς ὄρεῖς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Π. Δρίβα

465. Ἀδτήρ.

Νάντικατασταθῶσιν
οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
μάτων οὕτως ὥστε νά-
ναγινώσκωνται : καθε-
τὸς ἡπειρὸς, ὁριζοντίως
πορθμὸς καὶ διαγωνίως
δύο πτηνά.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φλογεῖς Ἀκτίνος τοῦ Σουλίου

464-465. Μυστικὰ Ἐρωτήσεις.

1.

Ὁ Διδάσκαλος : — (Ζητεῖται ἡ ἐρώτησις.)

Ὁ Μαθητής : — Τρία : τὸ ψιλόν, τὸ δασύ
καὶ τὸ ἄγιον.

2.

Τὸ Ταπεινὸν Ἴον : — (Ζητεῖται ἡ ἐρώτησις.)

Τὸ Ἀρχιζιζάνιον : — Μέχρι τῆς 31 Αὐγού-
στου τὸ βραδύτερον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζάνιου

466-468. Ἀδτεῖα Παροράματα.

1. — Ἡ Φυσικὴ ἡδύνη τὰ νῶτα.
2. — Τὰ ἄντρα κάμπου εἰς τὸν οὐρανόν.
3. — Ὁ θώραξ εἶνε λαύρος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χρυσόφωρου

469. Ἀπροδόκτον.

Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ πεινᾷ τις ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χιονοσκεπὸς Ταυρέτου

470.—474. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδῆποτε γράμματος ἐ-
κάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάν-
τοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουν ἄλλας τόσας λέξεις :
τροφή, ὄπλον, μάζα, ὄνομα, ἄρμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γενναίου Λισβίου

475. Διπλὴ ἀκροστοιχίς.

Διὰ τῶν κεφαλῶν ἐξ ὧων, νὰ σχηματισθῇ
ζῶον, καὶ διὰ τῶν τραχηλῶν τῶν ἑτερον ὧων.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Γαλανῆς τοῦ Αἰγίου

476. Φωννητόλιπον.

Τρε σεν-★-τε-τε-τε-δ-6.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κινέζου Λε

477. Γρίφος.

1 3,4,7,11,18,29,47, H + 1 + E

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζοφεροῦ Μισαίαντος

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 13 Ιουνίου

312 [Κατὰ λάθος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προη-
γούμενον φυλλάδιον ὡς λύσις τοῦ 312 ἢ τοῦ
323. Ἡ λύσις τοῦ 312 εἶνε : Ἡ ποιὴν περι-
μένει τὸν ἀμελῆ.]

313. Κάππαρις (Κάππα, ρίς). — 314. Ἀ-
θάμας, ἀθάμας. — 315. Ἀρχέλαος. — 316.
Ἀκυροῦται. — 317. Τὰ γένεια.

318. Σ. 319.

	Ο	Υ		Ν	Ε	Ρ	Ω	Ν
	Λ		Κ		Ε	Ρ	Ι	Σ
Ε			Ο		Ρ	Ι	Σ	
Β	Λ	Α	Ν	Α	Ρ	Ν	Ω	Σ
Α	Λ	Γ	Ν					
Α	Λ	Α	Ι					
Σ	Υ	Α	Γ	Ρ	Ο	Σ		

320. ΚΙΣΣΑ

1. Μήδους. 3. Κοῦβα. 4. Τη-
Ι. Ρ. Νος. 5. Σαμοθράκη. 6. Μυ-
ΧΑΙΤΝΑ κῶνος. 7. Θάσος. — 322.

ΔΧΟΘ Ὁ λυκος κι' ἂν ἐγέραςε κι'
ΑΚΡΙΣ Ἡ ἀλλὰς τὸ μαλλὶ τοῦ, οὐδὲ τὴν

1. Ν γνῶμην ἀλλάξῃ οὐδὲ τὴν κε-
ΣΦΥΡΑ φαλὴν τοῦ. — 323. Ὁποῖος

φύλαξαι τὰ ρούχα τοῦ ἔχει τὰ
μᾶς. — 324. Ἀνθρωπος ἀγράμματος ξυλὸν ἀ-
πελέκῃ. — 325. Ὁ Περιμήδης συνοδοιπόρος

τοῦ Ὀδυσσεύς ἦν.